

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

10. ČÍSLO / XVI. ROČNÍK

9 Kč (12Sk)

9. BŘEZNA 2008

Z obsahu:

Svatý Augustin (4)

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
20. února 2008
- strana 2 -

Andělé a oběť mše svaté

Kapitola z katechismu
o andělech
- strana 4 -

Královna se zlatým srdcem

75 let od zjevení Panny
Marie v Belgii
- strana 6 -

Eschatologická zpráva Marie Valtorty

Patrick de Laubier
- strana 8 -

„Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny“

Bernhard Speringer
- strana 10 -

Svatý Josef, muž víry

- strana 11 -

Exorcismy

v katolické církvi
- strana 12 -

Sv. Josefe, oroduj za nás!

Po přestávce způsobené duchovními cvičeními minulý týden vracíme se k velké postavě svatého Augustina, o které jsem ve středních katechezích opakovaně hovořil. Je to církevní učitel, který zanechal větší počet děl, a o tom bych chtěl dnes krátce pohovořit. Některé Augustinovy spisy mají zásadní důležitost, a to nejen pro dějiny křesťanství, ale i pro formaci celé západní kultury. Nejjasnějším příkladem jsou jeho *Vyznání*, nesporně jedna z nečetnějších knih křesťanského starověku. Jako různí církevní Otcové prvních staletí, ale v nerosvratelně větší míře měl totiž biskup z Hippo široký a trvalý vliv, jak je to zřejmé z přehojné tradice rukopisů jeho děl, které jsou opravdu velmi početné.

Dílo nesmírného rozsahu

On sám zanechal jejich seznam několik let před svou smrtí v *Retractationes* a krátce po jeho smrti byly pečlivě registrovány v *Indiculu* (Seznam), který připojil jeho věrný přítel Possidius k Augustinovu životopisu *Vita Augustini*. Seznam Augustinových děl byl zpracován s výslovným záměrem zachovat na ně památku v době, kdy se šířila v celé římské Africe invaze Vandalů, a čítá tisíc třicet spisů číslovaných samotným autorem spolu s dalšími, které „není možno vypočítat, protože jim nepřiděлил žádné číslo“. Biskup sousedního města Possidius řekl tato slova právě v Hippo, kam se utekl a kde byl přítomen při smrti přítele a takřka jistě se opíral o katalog Augustinovy osobní knihovny. Dodnes přežilo biskupa z Hippo více než 300 listů a asi 600 homilií, ale těch v originále bylo mnohem více, snad přímo tři nebo čtyři tisíce, plod čtyřiceti let kázání starověkého řečníka, který se rozhodl následovat Ježíše a nemluvit již k velikánům císařského dvora, ale k prosté populaci z Hippo.

Ještě v nedávných letech obhatily naše znalosti o tomto vel-

kém církevním Otcovi nálezy skupiny dopisů a několika homilií. „Napsal a vydal mnoho knih,“ píše Possidius, „mnoho kázání bylo proneseno v chrámě, opisováno a opravováno, budto k odsouzení různých heretiků nebo k vysvětlení Písma svatého a ke vzdělání svatých synů Církve. Tato díla – zdůrazňuje biskupův přítel – „jsou tak četná, že horlivý student by sotva obsáhl, aby je všechna přeče-

tl a prostudoval“ (Vita Augustini, 18,9).

Confessiones

Z Augustinovy literární produkce – tedy z více než tisíce publikací rozdělených na spisy filozofické, apologetické, naukové, morální, mnišské, exegetické a antiheretické a jiné, jako dopisy a homilie – vystupují do popředí výjimečná díla velkého teologického a filozofického dosahu.

Editorial

Slavnost svatého Josefa, která letos připadla na poslední možný termín před otevřením Velkého týdne, obrací naši pozornost nakrátko od umučení Ježíše Krista k samým začátkům jeho pozemského života. Již tehdy, ještě před jeho narozením, se svatý Pěstoun dověděl od anděla, že Dítě, které nosí jeho snoubenka pod srdcem, spasí svůj lid od jeho hříchů. To, čemu Josef, nazaretský tesař, tehdy uvěřil, se za třiatřicet let stalo skutkem, když jeho syna přední mužové národa poslali na smrt, protože neuvěřili. Naskytá se nám tedy příležitost zamyslet se a srovnat si názorně, kam vede na jedné straně pokorná víra a kam na druhé straně vede pyšná nevěra. Přívlasky „pokorná“ a „pyšná“ jsou zde svým způsobem pleonasmus, protože víra vždy předpokládá pokoru a nevěra je plodem pychy. To pro ty, pro které to ještě není tak samozřejmé.

Ti, kteří vybírali nedělní perikopy 5. neděle postní, zařadili úryvek o Ježíši, který vzkřísil Lazara, až po větu: „Mnoho z těch Židů, kteří viděli, co vykonal, v něho uvěřili.“ Ovšem hned další řádky, které se už nečtou, nás informují, že Ježíšův jedinečný zázrak vyvolal také zcela opačné reakce.

V obavě, aby v Ježíše jakožto Mesiáše „neuvěřili všichni“, rozhodla se velerada definitivně Ježíše násilně odstranit. Nejpřednější židovští představitelé se tak na svém zasedání vyznali ze své nevěry, a to nejen pokud jde o Ježíše z Nazareta, ale i z nevěry v samotného Hospodina. Oni víru v Mesiáše, který přišel zachránit svůj lid, jak to řekl i Josefovi anděl, pokládají nikoliv jako spásu, ale za nejvyšší ohrožení pro celý národ. Boha, Hospodina, přitom zcela ztrácejí ze zřetele, a ačkoliv znali Písmo a všechna proroctví, uvažují jen v ryze lidských a pozemských dimenzích. A tak dochází k paradoxní situaci, že k spásné smrti Božího Syna vedla právě nevěra a odpor těch, kteří byli původně povoláni, aby posilovali víru svého národa. To jejich nevěru ovšem neospravedlňuje, nýbrž je to důkaz, že Boží plány nemohou lidé zmařit, a záleží jen na nich, zda se přitom stávají nástrojem, jemuž budou ku povstání, nebo se jim stanou kamenem, o který se rozrazí.

Židovská elita je lapidárním příkladem náboženských představitelů, kteří dávno přestali sloužit Bohu, protože využívají svého postavení jen k tomu, aby si z náboženství udělali

Pokračování na str. 13

Především je třeba připomenout již zmíněná *Confessiones* (*Vyznání*), sepsaná v třinácti knihách mezi léty 397 a 400 k Boží chvále. Jsou zvláštní formou autobiografie ve formě rozhovoru s Bohem. Tento literární druh zrcadlí právě život svatého Augustina, který nebyl životem do sebe uzavřeným, rozptýleným na mnoho věcí, ale prožívaným podstatně jako dialog s Bohem, a tím jako život s druhými. Již titul *Vyznání* naznačuje specifiku tohoto vlastního životopisu. Slovo *confessiones*, v křesťanské latině odvozené z tradice žalmů, má dva významy, které se nicméně prostupují. *Confessiones* označuje na prvním místě vyznání vlastních slabostí, ubohosti a hříchů; ale současně *confessiones* znamená Boží chválu, vděčnost Bohu. Vidět vlastní ubohost v Božím světle se stává Boží chválou a díkyvdáním, že Bůh nás miluje a přijímá, přetváří nás a pozvedá k sobě samému. O těchto *Confessiones*, která měla velký úspěch již za života svatého Augustina, on sám napsal: „Ona měla na mě velký vliv, když jsem je psal, a mají ho ještě nyní, když je čtu. Je mnoho bratří, kterým se tato díla líbila“ (*Retractationes*, II, 6). A musím říct, že i já jsem jedním z těchto „bratří“. Díky *Vyznáním* můžeme sledovat krok za krokem vnitřní cestu tohoto mimořádného člověka, vášnivě zamilovaného v Bohu. Méně rozšířené, ale rovněž originální a velmi důležité jsou pak *Retractationes*, sepsané ve dvou knihách kolem roku 427, ve kterých svatý Augustin, již jako stařec, provádí dílo „revize“ (*retractatio*) celého napsaného díla a zanechává nám tak literární doklad jedinečný a velmi vzácný, ale také lekci intelektuální prostoty a pokory.

De civitate Dei

De civitate Dei – dílo impozantní a rozhodující pro rozvoj západního politického myšlení a pro křesťanskou teologii dějin – bylo napsáno mezi roky 413 a 426 ve 22 knihách. Příležitostí

Pokračování na str. 5

Nejdražší slzy

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

**Řekl jsem to, aby uvěřili,
že jsi mě poslal!**

Připojíš-li se k družině, která dnes doprovází Ježíše, zúčastníš se výjimečné lekce, ve které Pán nadmíru lidským, prostým a přitom božsky přesvědčivým způsobem vyučuje víře, naději a lásce. Ztiš proto své srdce a odlož všechno, co by mohlo rušit jeho božské působení. Ježíš ti dnes ukáže, jak lidsky vnímavé a citlivé je jeho Božské Srdce. Uvážíš-li, že tento tak soucitný a milující Člověk je současně všemohoucí Bůh, mělo by tě naplňovat hlubokou důvěrou a vděčností, že můžeš být právě dnes v jeho společnosti.

Právě mu oznámili, že jeho přítel Lazar je těžce nemocen. Ačkoliv je známo, jak velkou náklonnost chová k Lazarovi a jeho sestram, přece nespěchá. Kdykoliv cítíš nutkání vybidnout Pána, aby pospíšil, uvědom si, že u něho se nikdy nemusíš obávat nebezpečí z prodlení. Neotálí proto, že by váhal, ale protože má pro tebe připraven mnohem větší dar, než o jaký jsi schopen prosit. Z Boží perspektivy vypadají věci vždy zcela jinak než z tvé. I to, co ti může připadat jako velké neštěstí, umí jeho láska proměnit v Boží oslavu. Můžeš očekávat něco více? Nahraď tedy všechnu netrpělivost a nejistotu bezmeznou důvěrou. Nesmíš přehlédnout okolnost, že Ježíš přitom nemyslí pouze na toho, kdo se ocitl v nouzi. Projeví svou milosrdnou moc i kvůli tobě, abys uvěřil. Spolehni se proto zcela na jeho čas i na jeho způsob a čekej trpělivě až na jeho pozvání: *Pojďme!*

Marta jde Ježíšovi naproti. Bolestně jí zasáhla ta největší ztráta. Všimni si však, jak důstojně snáší svůj hluboký zármutek. Je to plod lásky a důvěry, kterou chová k božskému Příteli. Její srdce jí napovídá, že kam přijde Ježíš, není nikdy nic ztraceno. V takových duších má Ježíš obzvláštní zalíbení, protože jim může svěřit svá důvěrná tajemství. A právě chvíle zkoušky jsou k tomu nejvhodnější. Duše, která je schopna v takové situaci bezvýhradného vyznání víry, pocítí podíl na té radosti, jakou svou důvěrou a oddaností působí Ježíšovu Srdci.

Takový zážitek Ježíšovy lásky je naléhavou výzvou k apoštolátu. Marta spěchá domů, aby i své sestře zprostředkovala účast

na tomto důvěrném setkání s Pánem. Maria ihned odchází za ním. I z jejich slov můžeš poznat, že po celou dobu zkoušky myslela na Ježíše.

Ježíš zná dobře Mariiny slzy. Pocítil je před časem nejen na svých nohou, ale i ve svém srdci. Přišel čas, aby na ně odpověděl vlastními slzami. Poklekní spolu s ní před Bohem, který pláče. *Hle, jak nás miluje!* Jestliže víš, že Ježíš pláče s tebou, nemusíš se stydět za své slzy. Sbírej ty jeho, abys je mohl ukázat všem, kteří se nechápavě ptají, jak se může Bůh dívat na lidské utrpení. Vidíš přece, že je prožívá daleko více než ten, koho se to týká. *Věříš tomu?*

Aby mohl Ježíš vrátit ztracený život, je třeba odvalit kámen. Při pohledu na ty, kteří jej s námahou odstraňují, uvědom si, že balvanem, který uzavírá nedostupně lidské srdce, je tíže pýchy, zatvřelosti, bezcitnosti a nedůvěry. Musí být odvalen proto, že za sebou skrývá mrtvolný pach a rozklad. Jinak bys *nemohl vidět Boží slávu*. Smyslem všeho, co se děje zde a také všude tam, kde se budou dít zázraky, je *zjevit Boží slávu*. Ježíš proto především děkuje Otci za to, že mu připravil tuto příležitost, abychom *uvěřili, že ho Otec poslal*. Dříve než oslaví Otce svým divem, oslavuje ho synovským díkůvzdáním. Ježíš tě tak učí, že prosit o zázrak znamená především **děkovat**. V děkovné modlitbě je obsažena potřebná pokora, úcta a důvěra, které otevírají dokořán brány Boží všemohoucnosti: *Lazare, pojď ven!*

Blahopřej sestram i Lazarovi k jejich opětovnému shledání, které je odměnou za jejich víru a lásku. Ale rozhlédni se také kolem sebe. Ačkoliv znovuoživení těla, které se už rozkládalo, je tak přesvědčující, jsou mezi svědky i takoví, kteří nejsou schopni uvěřit. Jejich kámen nebyl odvalen, jejich šátky nebyly rozvázány. *Kdo nemá ducha Kristova, není jeho*. Nemůže se radovat z darů, které odmítá přijmout.

Nebude to trvat dlouho, a opět spatříš Ježíše, jak pláče. Bude plakat pro ty, kteří *nepoznali čas navštívení*, kteří mu nechťejí dovolit, *aby otevřel jejich hroby a vyvedl je ven, aby jim vdechl svého ducha, a mohli tak oživotnout*. Nesmíš se proto divit, že stále potkáš ty, kteří odmítají přijmout Boží znamení. I oni však jsou tvými bratry. Pros za ně Ježíše se stejnou vírou a láskou jako Lazarovy sestry, *aby je probudil k životu*, a pln důvěry děkuj Otci, že budeš na nich *svědkem jeho slávy*.

Bratr Amadeus

Liturgická čtení

1. čtení – Ez 37,12-14

Toto praví Hospodin Bůh: „Hle, já otevřu vaše hroby, vyvedu vás z nich, můj lide, a přivedu vás do izraelské země. Tu poznáte, že já jsem Hospodin, až otevřu vaše hroby a vyvedu vás ven, můj lide! Vdechnu vám svého ducha a ožijete, usídlím vás ve vaší zemi, a tak poznáte, že já, Hospodin, jsem to řekl a vykonal“ – praví Hospodin.

2. čtení – Řím 8,8-11

Bratři! Ti, kdo žijí svému tělu, nemohou se líbit Bohu. Ale vy žijete ne podle těla, nýbrž podle Ducha, jestliže skutečně ve vás přebývá Duch Boží. Kdo totiž nemá Kristova Ducha, ten není jeho. Je-li však ve vás Kristus, tělo je podrobena smrti kvůli hříchu, ale duch je (plný) života, protože je ospravedlněn. A když sídlí ve vás Duch toho, který z mrtvých vzkřísil Ježíše, pak ten, který vzkřísil z mrtvých Krista Ježíše, probudí k životu i vaše smrtelné tělo svým Duchem, který sídlí ve vás.

Evangelium – Jan 11,1-45

Byl jeden nemocný, Lazar z Betánie, vesnice, kde bydlela Maria a její sestra Marta. To byla ta Marie, která pomazala Pána olejem a utřela mu nohy svými vlasy. Ten nemocný byl její bratr Lazar. Sestry tedy poslaly k Ježíšovi se vzkazem: „Pane, ten, kterého miluješ, je nemocný.“ Když to Ježíš uslyšel, řekl: „To není nemoc k smrti, ale k slávě Boží, aby jí byl oslaven Boží Syn.“ Ježíš měl rád Martu a její sestru i Lazara. Když tedy uslyšel, že je nemocný, zůstal ještě dva dni v místě, kde byl. Potom teprve řekl svým učedníkům: „Pojďme znovu do Judska!“ Učedníci mu odpověděli: „Mistře, nedávno tě chtěli židé ukamenovat – a zas tam jdeš?“ Ježíš na to řekl: „Nemá den dvanáct hodin? Kdo chodí ve dne, neklopýtne, protože vidí ve světle tohoto světa. Kdo však chodí v noci, klopýtne, protože v něm není světlo.“ Po těch slovech ještě dodal: „Náš přítel Lazar spí, ale jdu tam, abych ho probudil.“ Učedníci mu řekli: „Pane, jestliže spí, uzdraví se.“ Ježíš však mluvil o jeho smrti, ale oni mysleli, že mluví o skutečném usnutí. Ježíš jim tedy řekl otevřeně: „Lazar umřel. A jsem rád, že jsem tam nebyl, kvůli vám, abyste uvěřili. Ale pojďme k němu!“ Tomáš – řečený Bliženec – vyzval ostatní učedníky: „Pojďme i my, ať zemřeme s ním!“ Když Ježíš přišel, shledal, že Lazar je už čtyři dny v hrobě. Betánie byla blízko Jeruzaléma, jen asi patnáct honů od něho. K Martě a Marii

Pokračování na str. 9

Andělé a oběť mše svaté

Kapitola z katechismu o andělech

Čemu nás učí tradice na téma andělů a eucharistická liturgie?

Texty a rity svaté liturgie svědčí již od prvních křesťanských dob ve prospěch přítomnosti světa andělů v samotném srdci mše svaté.

Pro první křesťany mělo liturgické shromáždění hodnotu mystického zobrazení Církve. Pokládali ji za skutečně přítomnou ve svém celku. Jak vyjadřovali toto tajemství?

Pro Origena (III. století) kráčí Církev liturgickým shromážděním vstříc na setkání s Pánem. Ono je místem, kde nasloucháme Slovu za předsednictví biskupa obklopeného posvátnými služebníky. Říká: „Šťastné společenství, o kterém je psáno, že oči všech, katechumenů

i věřících, mužů, žen i dětí, pátří na Ježíše nikoliv očima těla, ale zrakem duše“ (Hom. Lk 32). Ale není to jen viditelná bojující církev, která se tak shromažďuje. Origenes – jako všichni církevní Otcové – připomíná, že kazatel mluví také v přítomnosti andělů: „Neváhám říct, že andělé jsou rovněž přítomni. Říkámeli něco, co je v souladu se Slovem, oni se shromažďují a prosí za nás. A protože andělé jsou v Církvi přítomni, v cele mni- chů, kteří náležejí Kristu, je pře-

depsáno, aby ženy měly pokrytou hlavu“ (Hom. Lk 33).

Tato narážka na anděly je v souladu s Origenovým myšlenkovým proudem, podle kterého je neviditelný svět všude přítomen reálněji než svět viditelný.

Nepřipomíná již Starý zákon a možžšský zákon často přítomnost andělů?

Archanděl Rafael se sám představuje rodině Tobiašově a potvrzuje jim, že i v době svého pobytu u nich předkládá jejich prosby Hospodinu. Ale starozákonním kultem byla liturgie očekávání – celá ponořená do znamení. Naproti tomu modlitba Církve, a zvláště svatá oběť, nám umožňuje pronikat přímo skrze závoj k přímé účasti na nebeské liturgii. Už samotný začátek mše svaté – modlitba *Confiteor* se koná v přítomnosti všech nebeských kůrů a v popředí je kniže andělských vojsk svatý archanděl Michael, kterému se společenství zde na zemi vyznává ze svých vin.

V *Gloria*, což je vysloveně andělský hymnus, se pozemské společenství přidružuje k nebeské liturgii a používá stejná slova, jakým dali andělé zaznít o svaté vánoční noci. Modlitba kánonu *Supplices* povolává mystického anděla, aby přenesl naši oběť *in sublime altare tuum in conspectu*

divinae majestatis tuae (na vznešený oltář do přítomnosti tvého božského majestátu). Žehnání kadidla ve slavné mši se koná „na přímluvu blaženého archanděla Michaela, který stojí po pravici zápalného oltáře“. Zpěv preface sugeruje velký zázrak, při kterém se spojují naše hlasy s hlasy všech andělských kůrů: „S anděly a archanděly, s trůny a panstvy a s celým zástupem nebeského vojska pějeme chvalozpěv tvé slávy a bez ustání voláme.“ To jsou slova, po kterých následuje trojzpěv *Sanctus*, skutečný hymnus na Boží transcendenci, který zpívají serafové se zahalenou tváří, jak nám to popisuje Izaiáš ve svém vstupním vidění (Iz 6). Můžeme také poznamenat, že už dávno nařídil Lev XIII. po tiché mši modlitbu k velkému archandělovi, aby

FALEŠNÉ OSTATKY

Dražební internetová organizace eBay chce vydělávat na prodeji falešných ostatků svatých. Jelikož přibývá případů, že jsou rušeny kostely, kde byly v oltářích umístěny ostatky světců, dostávají se tyto relikvie často do nepoctivých rukou a prodávají se pak nejrůznějšími způsoby. Organizace eBay je uvádí na trh dokonce s falzifikovanými certifikáty. Kardinál Jose Savaria Martin protestoval proti takovému urážlivému zneuctívání ostatků svatých, které se tak mohou dostat i do rukou satanistických sekt. Vina ovšem padá také na církevní organizace, které ruší a prodávají kostely, ale nepostarají se o zajištění toho, co je posvátné.

Kath-net

svrhl do pekel zlého ducha. Při promluvě k *Regina coeli* 24. dubna 1994 vyzval Jan Pavel II. své posluchače, aby nikdy nezapomínali modlit se tuto prosbu ke Knížeti nebeských vojsk.

V kterém okamžiku a na základě jakého principu je uveden svět andělů do naší liturgické slavnosti?

Děje se to zvláště konsekračními slovy, která vyvolávají zážrak reálné přítomnosti a jejichž důsledkem je přítomnost andělů. V tom okamžiku se prostupují hranice viditelného a neviditelného světa. Andělé jsou přítomni zvláštním způsobem, protože vtělený Bůh se stává reálně přítomný na oltáři skrze zázrak transsubstanciace. Můžeme zcela bezpečně tvrdit bez obav, že se mýlíme, že po konsekračních slovech i ten nejhudší vesnický kostel se zaplní přítomností andělů.

Co říkají východní církevní Otcové na přítomnost andělů při uskutečňování svatých tajemství?

U nich se to především hemží příklady, které svědčí velkolepě ve prospěch přítomnosti andělů v kultu. Zde na příklad slavná *Cherubínská píseň*: „Ať se všechno lidské stvoření v bázni chvěje a odloží všechny pozemské myšlenky, neboť Král králů, Kristus, náš Bůh, se blíží, aby se dal za oběť a za pokrm věřícím. Před Ním přicházejí kůry andělů s mocnostmi a panstvy, cherubové s mnoha očima a serafové se šesti křídly si přikrývají tvář, zpívají hymnus a volají: Aleluja!“

V egyptské liturgii, která pochází z 6. století, doprovází obřad políbení pokoje upozornění, které přednáší jáhen: „Pozvedněte srdce k nebi. Je-li někdo v neshodě s bližním, ať se smíří. Neboť Otec lidí, jeho jediný Syn a Duch jsou přítomni, dívají se na vaše jednání a zkoumají vaše srdce. A andělé krouží mezi námi a spojují se s námi.“

V čem se liší přítomnost andělů ve starozákonním kultu a v Novém zákoně?

Na arše úmluvy se Bůh zjevil obklopen anděly, kteří tvořili podnoží jeho trůnu a opěvovali jeho slávu. Ale vzdalovali se také do nepřístupných světů. Charakter Nového zákona představuje radikální změnu: eucharistic-

ká liturgie umožňuje nesmírný přístup do nebeské svatyně; hranice viditelného a neviditelného světa se stírají a andělé krouží v prostředí našich shromáždění. Kolem slavného a obětovaného Beránka, který je středem jediné liturgie, krouží spolu andělé i lidé, směšují své hlasy ve společné adoraci. Takové splynutí hlasů nebe a země, o kterém hovoří preface, by bylo v izraelském náboženství nemyslitelné, protože nebe nebylo ještě otevřeno. Židovská liturgie byla imitace, nikoliv účast. Byla jen stínem reality.

Existuje inspirovaný text, který vyjadřuje tento radikální rozdíl?

Nejvýraznější text toho druhu je v Listě Židům (12,18–22), který má přesně za předmět konstatovat otevření nebeského chrámu a absolutní novost liturgie: „Nepřístupili jste k hmotné hoře, ze které šlehal oheň a která byla zahalena temnotou a bouří, a přitom za zvuku trouby byly vyhlášeny předpisy. (...) Vy jste přistoupili k hoře Siónu, k městu živého Boha, k nebeskému Jeruzalému a ke shromáždění obrovského množství andělů.“

Z Catechisme des Anges Editions Sainte-Madeleine přeložil -lš-

SVATÝ AUGUSTIN (4) ... - dokončení ze str. 2

bylo drancování Říma, které provedli Góti v roce 410. Mnoho dosud žijících pohanů a také mnoho křesťanů řeklo: – Řím padl, nyní křesťanský Bůh a apoštolové nejsou schopni chránit město. Dokud zde sídlila pohanská božstva, byl Řím hlavou světa, velkým hlavním městem, a nikdo nemohl ani pomyslet, že by mohl padnout do rukou nepřátel. Nyní, s křesťanským Bohem se už toto velké město nejeví jako bezpečné. Když tedy Bůh křesťanů Řím neochránil, nemůže být Bohem, kterému je možno důvěřovat. Na tuto výtku, která se hluboce dotýkala také srdce křesťanů, odpovídá svatý Augustin tímto velkolepým dílem *De civitate Dei* a vysvětluje, co můžeme očekávat od Boha a co ne, jaký je vztah mezi sférou politickou a sférou víry – Církví. Také toto dílo je pramenem pro vymezení pravé laicity a kompetence Církve, opravdu velká naděje, kterou nám církev dává.

Tato velká kniha je prezentací dějin lidstva řízených Boží prozřetelností, ale aktuálně rozděleného mezi dvě lásky: lásku k sobě, „až k lhostejnosti vůči Bohu“, a lásku k Bohu, „až k lhostejnosti vůči sobě“ (DCD. XIV, 28), k plnému osvobození od sebe pro druhé v Božím světle. Toto je tedy snad ta největší kniha svatého Augustina s trvalou důležitostí.

De Trinitate a další díla

Jinou důležitou knihou je *De Trinitate*, dílo o 15 knihách a o základním jádru křesťanské víry, víry v trojjediného Boha. Toto dílo bylo napsáno ve dvou obdobích: mezi léty 399 a 412 prvních dvanáct knih, zveřejněných bez vědomí Augustina, který kolem roku 420 celé dílo doplnil a revidoval. Zde přemítá o Boží tváři a snaží se pochopit tajemství Boha, který je jediný, jediný Stvořitel světa a nás všech, nicméně právě tento jediný Bůh je trojjediný, ve třech osobách, obruč lásky. Snaží se pochopit nerozluštitelné tajemství:

samotná trinitární bytost ve třech osobách, která je současně nejrealnější a nejhlubší jednota jediného Boha.

Knihy *De doctrina Christiana* je naopak opravdovým a nejvlastnějším kulturním úvodem k interpretaci Bible a nakonec samotného křesťanství a má rozhodující význam pro formaci západní kultury.

Tvorba pro široké masy

Při vši své pokoře byl si Augustin určitě vědom své vlastní intelektuální velikosti. Ale pro něho daleko důležitější než tvořit velká díla o vysokém dosahu bylo přinášet křesťanské poselství prostým lidem. Tento jeho hluboký záměr, který ho vedl po celý jeho život, se jeví v dopise napsaném současníkovi Evodiovi, v němž sděluje své rozhodnutí odložit na čas diktování knih *De Trinitate*, „protože jsou příliš náročné a může je pochopit jen málo lidí; z toho důvodu jsou naléhavější texty užitečné pro mnohé“ (Epistulae, 169, 1, 1). Bylo tedy pro něho užitečnější sdělovat víru způsobem pochopitelným pro všechny než psát velká teologická díla. Odpovědnost striktně zaměřená k šíření křesťanského poselství pak dala počátek spisům jako *De catechizandis rudibus*, teorie i praxe katecheze, nebo *Psalmus contra partem Donati*. Donatisté byli pro svatého Augustina v Africe velkým problémem, bylo to záměrně africké schizma. Oni tvrdili: pravé křesťanství je africké křesťanství. Stavěli se proti jednotě Církve. Proti tomuto schizmatu bojoval velký biskup po celý život a snažil se donatisty přesvědčit, že afričanství může být právě jen v jednotě. A aby své myšlenky učinil pochopitelné i pro prosté lidi, kteří nedokázali chápat latinu velkého řečníka, řekl: – Musím psát také s gramatickými chybami, latinou silně zjednodušenou. A udělal to především v tomto *Psalmu*, svého druhu pro-

sté poezii proti donatistům, aby tak všemu lidu pomohl pochopit, že v jednotě Církve se opravdu uskutečňuje náš vztah k Bohu a vzrůstá mír ve světě.

V této tvorbě určené širší veřejnosti nabývá zvláštní důležitosti velké množství homilií, často pronesených bez přípravy a prepisovaných rychlopísaři během kázání a ihned předávaných do oběhu. Mezi nimi vynikají překrásné *Enarrationes in Psalmos*, ve středověku velice čtené. Právě praxe publikování tisícovek Augustinových homilií – často bez autorovy kontroly – vysvětluje jejich rozšíření a později jejich ztrátu, ale také jejich vitalitu. Kázání biskupa z Hippo se totiž stávala vzhledem k autorově věhlasu texty velice vyhledávanými a sloužila také jiným biskupům a kněžím jako vzory, upravované pro nové souvislosti.

Ikonografická tradice, a to již lateránská freska pocházející z šestého století, představuje Augustina s knihou v ruce, jistě aby vyjádřila jeho literární produkci, která tak ovlivnila mentalitu a myšlení křesťanů, ale také aby vyjádřila jeho lásku ke knihám, k jejich četbě a poznávání velké předcházející kultury. „Po smrti nezanechal nic,“ vypráví Possidius, ale „doporučoval vždy, aby se pečlivě uchovala pro potomky chrámová knihovna se všemi kodexy, a především ty s jeho díly. V těch,“ zdůrazňuje Possidius, „je Augustin stále živý, pomáhá těm, kteří čtou jeho spisy, i když,“ uzavírá, „myslím, že mohli čerpat větší prospěch ze styku s ním ti, kteří ho mohli vidět a naslouchat mu, když v chrámě osobně promlouval, a především ti, kteří ho poznali v jeho každodenním životě mezi lidmi“ (Vita Augustini, 31). Jistě, i pro nás by bylo velice krásné, kdybychom mu mohli naslouchat živému. Ale je skutečně živý ve svých spisech, je přítomný v nás, a tak vidíme také trvalou vitalitu víry, které věnoval celý svůj život.

Bollettino Vaticano 20. 2. 2008
Mezititulky redakce Světla

Královna se zlatým srdcem

75 let od zjevení Panny Marie v Belgii

K výročí mariánských zjevení ve Fatimě a v Lurdech je třeba připojit i 75. výročí zjevení Matky Boží v belgickém Beauraingu. Podívejme se na fakta spojená s touto událostí, která má velký význam i pro naši víru.

Klidná krajina v tísnivém kontextu

Tato zjevení se uskutečnila krátce – jen 15 let – po fatimských zjeveních v jiné křesťanské zemi – v Belgii za vlády krále Alberta I. (1909–1934). Stalo se to blízko francouzských hranic ve venkovské obci s 2000 obyvateli jménem Beauraing ve valonské provincii Namur. Je to hustě obydlená krajina, která žije především z hornictví. Bydlí zde prostí a pracovití lidé. Po prvním světové válce víra poněkud zvládněla, podobně jako na jiných místech, a bylo ji třeba znovu oživit především vzhledem k hrozcím mezinárodním krizím, jakými byla světová hospodářská krize od roku 1929 a sílicí diktatury. Po Musolinim přišel 30. ledna 1933 k moci Hitler, a to byla předehra druhé světové války. A právě 3. ledna toho roku končila řada zjevení v Beauraingu.

Církev tehdy řídil Pius XI. (1922–1939), který se koncem roku 1932 připravoval na to, oslavovat rok 1933 jako 1900. jubileum vykoupění, což nemohlo nechat Matku Vykupitele lhostejnou.

Zjevení se uskutečnila na pokraji měšťanského světa: na jedné ulici a u vchodu do náboženského světa – u vchodu do dívčího penzionátu, který vedly školské sestry. *Panna Maria chtěla zahájit výchovu lidu k hlubší víře, aby ho připravila na velká hro-*

Děti z belgického Beauraingu, kterým se zjevila Matka Boží

zíci nebezpečí. V tomto prostém sociálním prostředí si zvolila dvě prosté křesťanské rodiny. Děti Voisinovy – Fernanda (15), Gilbertu (13) a Alberta (11) a dvě ze tří dětí rodiny Degeimbrevé, která žila bez otce – Andreu (14) a Gilbertu (9).

ZJEVENÍ

Významné okolnosti

Zjevení bylo mnoho: 26 (pokud počítáme opakovaná zjevení tentýž den, pak 33). Proběhla v krátkém čase od 29. listopadu do 3. ledna během zimy (podobně jako v Pontmain). Jedná se tedy o *zjevnou výzvu k oběti*. Tato zjevení mají tři zřetelné fáze, které se vztahují ke třem různým tajemstvím. První fáze je pozvání (29. listopadu až 8. prosince), ve kterém Panna Maria vychází dětem vstříc a prosí je, aby za ní přicházely. Druhá fáze má charakter zkoušky (9. až 26. prosince) a konečně třetí fáze naplnění a proseb Matky Boží (27. prosince 1932 až 3. ledna 1933).

Následující všeobecné okolnosti jsou působivé: Svatá Panna přichází věrně takřka každý večer mezi 18. a 19. hodinou, někdy dokonce později. Sestupuje z nebe postupně až k dětem za vstupní branou do školy v blízkosti lurdské jeskyně. Zjevení netrvaly dlouho a probíhají často v mlčení. Jsou majestátná a současně prostá. Maria nabývá brzy mateřských, brzy královských rysů, vyznačuje se zářící krásou a vystupuje jako zářivá postava na tmavém pozadí posetém hvězdami. Někdy se pohybuje, někdy stojí bez hnutí, ale ustavičně se usmívá a naslouchá, často se sepjatýma rukama, tedy v postoji, který vybízí k rozjímá-

ni a modlitbě. Když je zaplavována prosbami o zázrak, mlčí a dělá v prvním okamžiku jen málo: vyhýbá se každé formě „lákání lidu“, protože má na mysli něco důležitějšího: spásu křesťanského lidu. Zjevení jsou bohatá na poselství (gesta, obrazy) a spíše skoupá na slova.

Zpočátku mají děti strach, ale jsou vyzvány stejně jako kolem spěchající lidé k důvěře: Beauraing je výzva, abychom se *obrátili k Marii jako k Matce s absolutní důvěrou*.

Děti tak dospějí postupně k velké důvěrnosti, která naráží zpočátku na nevíru ze strany rodičů a také věřících kruhů, ale tím více sílí. Ale stále přibývá lidí, kteří se vnitřně a usebraně modlí, a přibývá také znamení, kterými svatá Panna přivádí lidi k víře. A co je zvláštního, stále více lidí spolupracuje s těmito událostmi. Právě to bylo přáním svaté Panny: tím způsobem měl být podpořen proces obrácení v Beauraingu.

Nejvýznamnější momenty se udály 8. prosince a poslední den zjevení, kdy vyjádřila Panna Maria svá přání a svá poselství.

Poselství:

Málo slov o velkém obsahu

Všechno začalo koncem listopadu 1932, když se Gilberta Voisinová sešla s dalšími čtyřmi dětmi, které každý den odváděla večer z penzionátu. Když opouštěly dům sester, viděly nad lurdskou jeskyní, která je blízko vstupní brány penzionátu, zářící Paní, která v modlitbě popocházela sem a tam. Polekaly se a běžely domů. Germanie Degeimbrevá, jedna z matek, byla dlouho tvrdě odmítavá ke své dceři, protože si myslela, že děti lžou. U dětí se tak od počát-

Královna se zlatým srdcem z Beauraingu

ku spojovaly slzy a naděje, utrpení a radost.

Na začátku se Maria zjevovala nad jeskyní. Pak od 1. prosince se objevovala v blízkosti hlohového keře, a to až do konce zjevení.⁽¹⁾ 2. prosince se Albert zeptal: „Vy jste Neposkvrněná Panna?“ Panna souhlasně přikývla a na znamení souhlasu roztáhla paže. (Toto gesto opakovala 4. prosince.) Když se děti 4. prosince zeptaly: „Kdy sem musíme opět přijít?“, odpověděla: „V den Neposkvrněného Početí.“ Večer 8. prosince, když děkan Lambert sloužil nejdříve mši svatou, vstoupili vizionáři před 15 000 přítomnými do stavu extáze, která proměnila jejich rysy, podobně jak tomu bylo u Bernadetty v Massabielské jeskyni. 21. prosince odpověděla na otázku „Kdo jste?“ velmi zřetelně: „Jsem Neposkvrněná Panna.“ Všemi svými rysy připomínala svatou Pannu, která se zjevila v Lurdech.

29. prosince viděl Fernandes jako první na hrudi Panny Marie *zlaté srdce*. To je první připomínka základního povolání k mnohoznačnému mateřství. To je ono Srdce, o kterém mluvil Simeon a které bylo prokláno bolestí na Kalvárii, Srdce, je-

hož láska trvá po staletí a projevila se tak výrazně ve Fatimě v neposkvřněném Srdci, které zraňuje trnová koruna. V Beaurainu se jedná o Srdce oslavené a zářící, které ohlašuje svou nezměrnou lásku k Trojjedinému Bohu a k trpčícímu lidstvu. Od toho večera nabízela pokáždě, když rozevřela svou náruč, své zlaté Srdce jako poklad své nevyčerpatelné lásky.

Poslední den 3. ledna 1933 sdělila dětem za přítomnosti 30 000 poutníků: „Jsem Matka Boží, Královna nebes...“ Mariino Srdce poukazuje na teologické pravdy: naše milá Paní je skutečně Bohorodička – Theotokos, Matka Syna, který je Bůh a který zemřel, aby nás zachránil. Ona je Královnou nebes a uvádí nás do slavných tajemství, kterými končí růženec. Obě tato jména jsou také uvedena v naší litanii loretánské. Zjevila se Královna a její Srdce, ona, která je dokonalejším způsobem Služebnice i Matka. Zjevila se v zářivé kráse pod nebeskou klenbou, obklopena hvězdami. Z její hlavy vycházely paprsky, které se podobaly královskému diadému.

Její prosby

Prvními jejími slovy byla naléhavá prosba: „Buďte vždy hodné!“ (Francouzský výraz „brave“ znamená u dětí „hodný“, u dospělých „moudrý“ a „statečný“.) Její přání se týká nejen dětí, ale všech: moudrost a statečnost jsou dary Ducha Svatého. Maria je Matkou moudrosti. Evropa stála tehdy před novým barbarským šílenstvím. Teprve v roce 1945 si lidé vzpomněli na pravdivost proroctví Paula Valéryho: „Nezapomínejte, že civilizace jsou pomíjející.“

Protože lidé nejsou moudří a zapomínají, že jsou na zemi jen poutníky, odpovídá Paní na otázku: „Proč jste sem přišla?“ slovy: „Aby se zde konaly poutě.“ Proto přišla také do Lurd a do Fatimy. Jsme poutníci na dlouhé a obtížné cestě a bez Boží milosti nic nezmůžeme. Naše putová-

ni – to je obraz mesiánského Božího lidu – znázorňuje a zaměřuje naši cestu k Bohu. Každá mariánská pouť je jako občerstvení, při kterém čerpají poutníci novou sílu z Eucharistie a Mariina Srdce.

Když se děti z pověření kněží ptaly, co si Panna Maria přeje, odpověděla: „Kapli.“ Protože ví, že tam můžeme potkávat a přijímat jejího božského Syna.

30. prosince se Fernandes náhle zastavil při modlitbě Zdravas Maria, protože zaslechl, jak Maria říká: „Modlete se, modlete se hodně!“ Děti padly na kolena a instinktivně začaly první Zdravas Maria, které pak opakovaly každý večer. Odpověděly jako na výzvu, která vzešla z toho růženec, který měla Panna Maria na pravé ruce, nebo když se pjala ruce a pozvedla oči k nebi, což jsou symboly pravé modlitby. Prvního ledna řekla: „*Modlete se ustavičně!*“ To jsou slova z Písma svatého. „Modlete se bez přestání,“ říká svatý Pavel. „Bďte a modlete se!“ říká Pán. A sám nám dává příklad modlitby. Teprve v následujících letech, když se uvolnily síly pekla, jak to Maria předpověděla ve Fatimě, pochopil celý svět význam neotřesitelné a ustavičné modlitby. Gilberta, která slyšela tato slova, řekla, že Panna Maria slůvko *ustavičně* zdůraznila.

3. ledna předložila Panna Maria pět dětem další tři prosby, které jsou pro ně jakoby závěti.

Nejdříve řekla: „*Obrátím hříšníky.*“ To je vedoucí motto všech velkých zjevení naší doby. Maria to dělá ve jménu trvalého poslání svého mateřství. To představuje její příslib a odpověď na naše modlitby. Všechna zjevení mají za cíl obrácení a spásu hříšníků.

Předposlední přání představuje naléhavou prosbu. Protože než Paní své děti opustila, položila jim tyto dvě otázky: „*Milujete mého Syna?*“ „*Milujete mne?*“

Uvědomme si především, že tyto dvě otázky potvrzují, že se zde skutečně zjevuje Matka Boží.

Připomínají nám také poslední prosbu z Fatimy: „*Neurážejte již mého Syna, který je už tak těžce urážen!*“ „Láska není milována!“ stěžoval si sv. František z Assisi. Maria chce zmírnit mystické utrpení Krista, který je často zneuznávaný, odmítaný, pohrdaný, a to jak on sám, tak i trpící lidé. Maria nás učí milovat svého Syna, tak jak ona sama ho dokonale milovala.

Prosí o lásku k němu dříve, než sama prosí o lásku. Ale jedno nejde bez druhého. Vzpomeňme si na slova sv. Brigity o neoddělitelnosti dvou Srdcí. Připomíná nám to i zázračná medailka. Maria si přeje, aby její děti opětovaly její lásku. Již v La Salette řekla: „Již tak dlouho trpím kvůli vám!“ To říká ještě na pozadí skutečnosti, že ten, kdo je jejím ctitelem, může nejspíše pocítit přímlyvu jejího Srdce u nejsvětějšího Srdce Ježíšova.

Z tohoto zorného úhlu připouje poslední prosbu, ve které nás vybízí k pokání: „*Tak přinásejte pro mne oběti!*“ Každý je vyzván, aby přispěl svou kapkou do kalicha vykoupení. To je výzva, abychom podporovali Pannu Marii jako Prostřednici a Spoluvykupitelku.

Závěr

Rozloučení dětí se svatou Pannou bylo velice dojemné. Děti, které před ní nejdříve utíkaly, nemohly se nakonec odtrhnout od své nebeské Matky, která je tak krásná, tak dobrá a láskyplná.

Niky nezapomínaly, že se jim dostalo té cti, vidět Pannu Marii. Vždy zachovaly tajemství, která jim osobně sdělila. Zůstaly po dlouhá léta hluboce spojeny, pokud to jen život dovo-

l, a modlily se pokud možno každý večer u hlohového keře. Teprve Albertův pobyt v belgickém Kongu rozdělil zevně tuto pěťici, nikoliv však vnitřně v jejich duších. Žádný z nich nevstoupil do řeholního řádu, nýbrž do manželství a měli své děti. Dvě nejstarší z nich už odešly k nebeské Matce.

Církev zahájila důkladné vyšetřování a v paměti lidu zůstala velká milost, které se zde dostalo jednomu rodičům. Jejich desetiletá dcera Pavla Dereppová byla postižena těžkou chorobou: úbytkem kostí, což vedlo k jisté smrti. Prostřednictvím Alberta se rodiče 4. prosince 1932 vroucně modlili k svatě Panně. Ve 20.30 šel Albert ještě jednou k hlohovému keři a modlil se zde několikrát Zdravas Maria. Matka Boží se mu zjevila, něžně a s úsměvem se na něho podívala a zmizela. Malá nemocná přestala od tohoto dne užívat všechny léky a místo toho se každý den modlila na místě zjevení. 15. února 1933, když se u keře modlila růženec, pocítila náhle prudké bolesti. Vylekání rodiče ji ihned odvezli domů. V noci se však všechno utišilo, dívka usnula a ráno byli její příbuzní ohromeni zázrakem: byla úplně zdravá.

Na přímlyvu svatě Panny se udála celá řada zázraků, což nakonec vedlo biskupa v Namuru Mons. André-Marii Chraue k tomu, že uznal zjevení v Beaurainu jako pravá.

Na toto místo stále proudí poutníci, především z Belgie, ale také ze sousedních zemí. 18. května 1985 se na tomto místě modlil papež Jan Pavel II. v doprovodu 50 000 poutníků.

*Z Maria heute 2/2008
přeložil-lš*

⁽¹⁾ Maria se podobně zjevila v Baskicku již v roce 1469. Jeden pastýř spatřil její vznešenost nad hlohovým keřem. Byla jakoby obklopena světelnou koulí. Pozoruhodná je podobnost s tím, co spatřil Fernandes při posledním vidění: Svatá Panna byla obklopena velkou zářivou koulí se svazkem jiskřivých paprsků.

Eschatologická zpráva Marie Valtorty

Na vědeckém kolokviu na téma „Eschatologie“, kterou organizovala Společnost Vladimíra Solovjeva na papežském institutu Our Lady Center v Jeruzalémě, přednesl Pater Patrick de Laubier přednášku o Marii Valtortě a Vladimíru Solovjevovi: Dvě eschatologické zprávy. Přinášíme výňatek z této přednášky.

Eschatologie je aktuální téma, které je ovšem také integrální součástí křesťanského poselství. Ve východní tradici je zřejmě výraznější smysl pro tuto dimenzi křesťanského mystéria než v latinské tradici, ačkoliv je důležité pro všechny. Zcela zvláštním přínosem v latinské tradici jsou svědectví mystiků, za které se Církev zaručuje, a ti zaslouží, abychom jim věnovali pozornost.

Je třeba připomenout, že slova, která italská mystička připisuje Pánu, si neosobují nárok vystupovat místo Písma svatého, jehož zjevení bylo ukončeno smrtí posledního apoštola. To platí i tehdy, jestliže se jedná o *diktovaná slova*. Celá církevní tradice však dosvědčuje, že Božím přátelům mohou být poskytnuta soukromá zjevení, která se netýkají jen dotyčné osoby, která je přijímá, ale také epochy, ke které byla zjevena. Kateřina Sienská a Brigita Švédská se vyjadřují jinak než Gertruda z Helfty nebo Angela Foligno, a totéž platí pro Conchitu Armidu, Marii Valtortu, sestru Faustynu a Gabrielu Bossisovou. Napadne vás, že tato zjevení jsou poskytována především ženám, které bez ohledu na svůj stav, zda byly vdané, nebo řeholnice, byly katoličky. Východní tradice a protestanti neznají druh ženské mystiky. Snad musíme vidět tuto skutečnost ve světle rozvoje scholastiky, který začal v Církvi v 11. století. Z té doby také pocházejí první mystické spisy napsané ženou (Hildegarda z Bingenu). Aby se vyvážil na rozumu budující přístup k teologii, který se stal přijetím aristotelské filozofie vědeckým, byla nezbytná protiváha zjevení založeného spíše

na citu. Mezi 33 církevními učitelí jsou tři ženy.

Marie Valtorta (1897–1961)

Je to velká italská mystička. Žila celibátním životem jako laička a od roku 1934 až do své smrti v důsledku nehody způsobené

Marie Valtorta jako malá dívka

úmyslně byla upoutána na lůžko. R. 1943 ji vyzval její duchovní vůdce, aby napsala svou autobiografii. Když ji dopsala, pokračovala v zápiscích. Během čtyř let vytvořila dílo o rozsahu 15 000 stran, a to bez jakýchkoliv podkladů. Spokojila se s tím, že napsala to, co viděla. Její desatisvazkové dílo *Poema dell'Uomo-Dio* je dnes přeloženo do většiny evropských jazyků a japonštiny a nabízí na 5000 stránkách nádherné obrazy ze života Ježíše Krista. Čtenář nemá před sebou podrobný životopis, nýbrž zrcadlo, které mu ukazuje životu velmi blízké scény, v jejichž středu stojí Ježíš. Ale i Ježíšovo okolí a přirozené životní prostředí je podáváno jako přesné „malby“. V protikladu ke Kateřině Emmerichové nepotřebovala Valtorta žádného prostředníka

a sama bezprostředně zapisovala to, čeho byla zázračným způsobem svědkem. Kromě těchto děl napsala v letech 1943, 1944 a 1945–1950 také 2349 stran tzv. *Quaderni* (Sešity). Pak následovala studie pod titulem *Lezioni sull'Epistola di Paolo ai Romani* (1948–1950), která má v knižním vydání 311 stran.

K desátému výročí její smrti zařídil řád Služebnic Mariiných, jehož byla terciářkou, přenesení jejích ostatků ze hřbitova ve Viareggiu do jedné kaple v křížové chodbě baziliky Zvěstování ve Florencii.

Zvláštní zmínku zaslouží přijetí, jakého se dostalo jejím spisům. Dva teology, které kontaktoval její duchovní vůdce, přijal 26. února 1948 Pius XII. ve zvláštní audienci. Již předtím byl Svatému otci předán její rukopis. Papež řekl teologům: *Zveřejněte toto dílo tak, jak je. Ten, kdo je bude číst, bude mu rozumět.* R. 1952 zpracoval kardinál Bea, který byl současně zpravodníkem Pia XII, velice pozitivní

Marie Valtorta

Marie Valtorta ve věku 25 let

komentář, ve kterém také vyjádřil, *jak velice na něho zapůsobily přesné archeologické a topografické popisy*, a doporučoval četbu těchto spisů. Nicméně roku 1959 byly první čtyři svazky *Poemy* v *L'Osservatore Romano* ze 6. ledna dány na Index. Dojme, že P. Pio, kterého tehdy stejná Kongregace odsoudila, o Marii Valtortě řekl: *Přijde někdo, kdo to všechno změní.* Pozdější papež Pavel VI., tehdy jako kardinál v Miláně, si *Poemy* tak cenil, že ji objednal pro seminární knihovnu. Zápis v Indexu byl vymazán r. 1962 – čtyři roky předtím, než byla tato instituce zrušena. Ale vydavatel Pisani měl až do osmdesátých let těžkosti s církevní vrchností, pokud šlo o vydávání a šíření Valtortiných spisů.

Ve *Quaderni* je mnoho eschatologických textů, které zde citujeme podle německého překladu v malé modifikaci.

Rozhodující pasáže jsou roztroušeny v silném svazku o 800 stranách. Tyto zprávy přinášejí především Ježíšova slova, která jsou vždy uvedena: *Dice Gesù* a zakončena datem a někdy i biblickým odkazem. Méně časté jsou výroky *Dice Maria*, což znamená, že zde k Valtortě promlouvala Maria.

Eschatologická skica

Marie Valtorta uvádí pohledy do budoucnosti Církve pod

LITURGICKÁ ČTENÍ - pokračování ze str. 3

zorným úhlem, že dějiny Církve, mystického Kristova těla, představují analogii k průběhu pozemského života Ježíšova.

V životě mystického těla neprobíhá totiž nic jiného než to, co byl život Kristův. Bude zde Hosana v předvečer utrpení, Hosana, kdy národy, fascinovány kouzlem a krásou božství, budou klesat před Pánem na kolena. Nato bude následovat utrpení bojující církve a konečně sláva a věčné zmrtvýchvstání v nebi.

Toto období širokého, ale časově vymezeného míru budou předcházet podle Valtortiny zprávy strašné zkoušky, kte-

Pokoj Marie Valtorty

ré stojí ve znamení Antikrista. Nakonec dojde k poslednímu satanskému boji, který bude ještě *tříkrát* krutější, a po něm bude bezprostředně následovat Kristův návrat a parusie.

Antikrist je popisován těmi to slovy:

Bude to osoba velmi vysokého postavení, povýšená jako hvězda. Nebude to jen lidská hvězda, která září na lidském nebi. Ne, bude to hvězda nadpřirozené sféry, která podlehne lichocení zlého Nepřítele a po počáteční pokoře propadne pýše, po počáteční víře ateismu, po počáteční čistotě nezřízenostem, po evangelické chudobě žádostivosti zlata, po životě ve skrytosti propadne slavomamu.

Je to tedy lidská bytost, která vzejde z náboženského prostředí, kde zaujímala velmi vysoké postavení. Její odpad od víry

přišlo mnoho židů, aby je potěšili v žalu nad bratrem. Když Marta uslyšela, že Ježíš přichází, chvátala mu naproti. Marie zůstala v domě. Marta řekla Ježíšovi: „Pane, kdybys tu byl, můj bratr by neumřel. Ale vím dobře i teď, že ať bys žádal Boha o cokoli, Bůh ti to dá.“ Ježíš jí řekl: „Tvůj bratr vstane.“ Marta mu odpověděla: „Vím, že vstane při vzkříšení v poslední den.“ Ježíš jí řekl: „Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít, a žádný, kdo žije a věří ve mne, neumře navěky. Věříš tomu?“ Odpověděla mu: „Ano, Pane, věřím, že ty jsi Mesiáš, Syn Boží, který má přijít na svět.“

Po těch slovech odešla, zavolala svou sestru Marii stranou a řekla jí: „Mistr je tu a volá tě.“ Jak to Marie uslyšela, rychle vstala a šla k němu. Ježíš totiž dosud nedošel do vesnice, ale byl ještě na tom místě, kam mu Marta přišla naproti. Když uviděli židé, kteří byli u Marie v domě a těšili ji, že rychle vstala a vyšla, šli za ní; mysleli si, že jde k hrobu, aby se tam vyplakala. Jakmile Marie došla tam, kde byl Ježíš, a uviděla ho, klesla mu k nohám a řekla mu: „Pane, kdybys tu byl, můj bratr by neumřel.“ Když Ježíš viděl, jak pláče ona a jak pláčou i židé, kteří přišli zároveň s ní, v duchu byl hluboce dojat, zachvěl se a zeptal se: „Kam jste ho položili?“ Odpověděli mu: „Pane, pojď se podívat!“ Ježíš zaplakal. Židé říkali: „Hle, jak ho miloval!“ Ale někteří z nich řekli: „Copak nemohl ten, který otevřel oči slepému, také dokázat, aby on neumřel?“ Ježíš byl znovu hluboce dojat a přišel ke hrobu. Byla to jeskyně a na ní ležel kámen. Ježíš řekl: „Odstraňte ten kámen!“ Sestra zemřelého Marta mu namítla: „Pane, už zapáchá, vždyť je tam čtvrtý den.“ Ježíš jí odpověděl: „Řekl jsem ti přece, že budeš-li věřit, uvidíš slávu Boží.“ Odstranili tedy kámen. Ježíš obrátil oči vzhůru a řekl: „Otče, děkuji ti, že jsi mě vyslyšel. Já jsem ovšem věděl, že mě vždycky vyslyšíš. Ale řekl jsem to kvůli zástupu, který stojí kolem mě, aby uvěřili, že ty jsi mě poslal.“ Po těch slovech zavolal mocným hlasem: „Lazare, pojď ven!“ Mrtvý vyšel, ovázan na nohou i na ruku pruhu plátna a s tváří omotanou šátkem. Ježíš jim nařídil: „Rozvažte ho a nechte odejít!“ Mnoho z těch židů, kteří přišli k Marii a uviděli, co (Ježíš) vykonal, v něj uvěřilo.

vyvolá zděšení a bude připravovat vpád Satana na konci časů. Apoštol Jidáš, jehož zrada předcházela Kristovo umučení,

Marie Valtorta - od r. 1934 upoutána na lůžko

je pravozorem Antikrista posledních časů.

Po umučení, které bude muset podstoupit Kristovo tělo, Církve, bude podle zprávy Marie Valtorty následovat období míru, které je srovnatelné s Kristovým triumfálním vjezdem do Jeruzaléma.

Evangelium bude zaznívat od pólů až k rovníku a od jednoho konce zeměkoule až k druhému, Boží slovo bude obepínat planetu jako šerpa lásky... A jako v procesí budou spěchat miliony a miliony s nadšením za Kristem a budou svou důvěru vkládat v jedinou instituci, která netouží po utlačování a po pomstě. ... Bude to Kristův Řím. Onen Řím, který císaře porazil jen silou lásky a jedinou

zbraní: křížem a jediným řečnickým uměním: modlitbou...

Shromáždím své svaté, protože kdo mě miluje a věrně následuje, je svatý. Svolám je od čtyř úhlů světa, abych pro jejich lásku odpustil zločiny lidstva. Dobrota světců zadrží Boží spravedlnost. Moje láska a láska svatých svým ohněm očistí zemi. Země smířená se sebou a s Bohem bude jako velký oltář a na tomto oltáři bude božský Mistr vyučovat lidi v přesných znalostech pravdy, ve kterých dobří nebudou kolísat, když Satan rozpoutá poslední bitvu, protože uvidí, že lidstvo se klaní Kristu.

Marie Valtorta je jako ozvěna Pánova smutku, když ujišťuje, že tři čtvrtiny členů Církve zaprou Krista v posledním boji, který pozvedne Satan proti ní.

Satanova epocha bude tříkrát strašnější než Antikristova. Bude však krátká, protože celá triumfující církev ve světle nebes bude prosit za ty, kteří zažijí tuto hodinu, a bude se za ně modlit i církev, která je v plamenech očišťující lásky v očištcích, stejně jako bojující církev, která tak učiní krví svých posledních mučedníků.

Zachráněni budou ti, kteří v době, kdy svět zaplaví temnota a nenávisť, bouře a blesky Satanovy, dokážou setrvat ve stínu svatostánku, z něhož vychází veškerá síla. Protože Já budu božskou silou žijících, a kdo se mnou s láskou a vírou sytí, bude zajedno

Mramorová deska nad hrobem Marie Valtorty

s mojí božskou silou. Zachráněných však bude jen málo, protože ani po dlouhých staletích mé lásky k lidem se člověk nenaučil milovat.

Z Maria heute 444/2008
přeložil-lš

„Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny“

V Janově evangeliu slyšíme, jak Zmrtvýchvstalý předává apoštolům tuto odpovědnost a plnou moc odpouštět hříchy:

Znovu jim řekl: „Pokoj vám! Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha Svátého! Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou“ (Jan 20,21–23).

Katechismus katolické církve k tomu píše: „Pouze Bůh odpouští hříchy (srov. Mk 2,7). Protože Ježíš je Boží Syn, říká o sobě: ‚Syn člověka má moc na zemi odpouštět hříchy‘ (Mk 2,10). ... Ba více: z moci božské autority dává tuto moc lidem, aby ji vykonávali jeho jménem“ (KKC 1441).

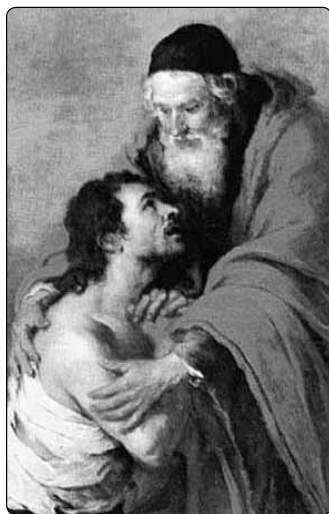
Z toho Katechismus vyvozuje: „Tím, že Pán dává apoštolům podíl na své vlastní moci odpouštět hříchy, udílí jim také pravomoc smiřovat hříšníky s Církví. Tento církevní rozměr jejich služby je zejména vyjádřen slavnostními slovy, která říká Šimonu Petrovi: ‚Tobě dám klíče nebeského království: co svážeš na zemi, bude svázáno i na nebi, a co rozvážeš na zemi, bude rozvázáno i na nebi‘ (Mt 16,19).“ (1444)

Slova „svázat a rozvázat“ říkají: Když posvěcení nositelé úřadu, jimž byla skrze svěcení přenesena moc „svazovat a rozvazovat“, někoho z církevního shromáždění vyloučí, vyloučí ho ze společenství i Bůh; když jej znovu přijmou skrze svátost smiření do společenství, pak jej i Bůh přijme do společenství. Smiření s Církví není možno odlučovat od smiření s Bohem.

Kněz jedině ve jménu Božím, ve jménu Krista, „in persona Christi“, může odpustit hříchy. Proto říká „Já tě rozhřešuji.“ To je ústřední poselství křesťanství, ta nejvlastnější radostná zvěst: je nám odpuštěno. Svým utrpením a smrtí vykoupil Ježíš celé

lidstvo i jednoho každého člověka, a ovoce tohoto vykoupení se zvláštním způsobem konkrétně přiděluje ve svátosti smiření.

Abychom mohli svátost smiření přijmout dobře a s plným užitekem, musíme splnit určité předpoklady, především je to opravdové a upřímné obrácení.

Jeden moudrý muž řekl: „Velká vina člověka nejsou hříchy, kterých se dopouští – pokusem je mocné a jeho síly slabé! – Velká vina člověka je v tom, že ačkoliv se může v každém okamžiku obrátit, nedělá to“ (Rabbi Bunam).

Ježíš sám od počátku svého veřejného působení vyzývá znovu a znovu k obrácení: „Naplnil se čas a přiblížilo se Boží králov-

ství. Obráťte se a uvěřte evangelium!“ (Mk 1,15)

Tato slova platila tehdy a dnes platí tím více. Jsme-li stále znovu zváni k obrácení, není tím míněno nutně obrácení v přísném slova smyslu. Nejsme nějakí „nevěřící“, kteří musí nejdříve přijmout víru. Věříme v Boha, jsme mu vděční za tuto víru a pokoušíme se podle toho také žít. Ale – ruku na srdce – člověk je vždy v nebezpečí, že ztratí svůj Střed, kterým je jediné Bůh. A člověk, který je v nebezpečí, že se od Boha odvrátí, a odkloní se od něho v mnoha malých věcech všedního dne, může se k němu opět vrátit, znovu se k němu *obrátit*.

V řečtině je obrácení označeno výrazem *metanoia*. Znamená to totéž, co „jinak promyslet“. Jde o to, zaměřit svůj život znovu k Bohu. Jde o to, stále znovu se ptát, co v našem životě není slučitelné s ideálem křesťanského života. Pomáhá nám v tom pokud možno denní zpytování svědomí.

Známa je bajka o pavoukovi: „Jednoho krásného dne se spustil pavouk z vysokého stromu na pevném vlákně. Dole v křoví si vybudoval svou síť. Během dne ji stále vylepšoval a ulovil do ní bohatou kořist. Večer prošel celou svou sítí, aby ji ještě znovu vylepšil. Objevil opět

vlákno, na kterém se ráno spustil. Ve svém celodenním shonu na ně zcela zapomněl. Protože měl špatnou náladu a už nevěděl, k čemu slouží, pokládal je za zbytečné a překousl je. Celá síť s ním ihned spadla dolů, zamotal se do ní jako do mokrého hadru a udusil se“ (Jörsen, dánský básník).

Když odřízneme naše „vlákno shora“, vlákno k Bohu, přihodí se nám něco podobného.

Bůh se stará o člověka jako dobrý Otec. Jde za člověkem, který se od něho odvrátil, a hledá ho. Vzpomeňme si na podobnoství o ztracené ovci. Pastýř zanechal 99 ovcí a jde a hledá tu jedinou ztracenou (Mt 18,12).

Abychom svátost pokání mohli přijmout, potřebujeme nadpřirozený postoj, jistotu, že je to Bůh, který působí, který nám odpouští. Je to dobrotivá Boží otcovská náruč, která nás chce v této svátosti obejmout. Ervin Ringel, známý psychoterapeut, řekl jednou jednomu známému knězi: „My můžeme v psychoterapii mnoho vyléčit, ale tak hluboce a tak celkově jako zpověď léčit neumíme.“ A je to snadno pochopitelné, protože je to Bůh, který v této svátosti působí, je to sám Bůh, kdo odpouští a léčí. Svátosti nejsou lidské, nýbrž božské dílo – je to Pán, kdo v nich působí.

Zpověď je v první řadě svátost smiření, ve které Bůh odpouští hříchy. Ale nejen to. Je to také svátost posily, ve které nám Bůh dává sílu, abychom lépe odpovídali nárokům vpravdě křesťanského života. V člověku, který přijímá tuto svátost, se něco děje, něco se u tohoto člověka mění. V každé dobré zpovědi se děje znovu to, co říká evangelium: *Když Ježíš viděl jejich víru, řekl ochrnulému: „Bud' dobré myslí, synu, odpouštějí se ti hříchy!“ (Mt 9,3)*

-sks- 16/2007
Překlad -lš-

Svatý Josef, muž víry

Nový zákon nám o svatém Josefu neříká mnoho. Píše o něm svatý Matouš a svatý Lukáš v souvislosti s Ježíšovým dětstvím. Všechny epizody se týkají období od zasnoubení se svatou Pannou do prvních let Ježíšova života. Z toho se dovídáme, že pocházel z Betléma, přestěhoval se do Nazareta, kde našel více práce, a zde se zasnoubil s Marií.

Víra a konkrétnost

Matouš popisuje Josefa jako člověka s velkým lidským soucitem. Maria ještě nebyla jeho manželkou. V době, kdy ji „nepoznal“, nevěděl ani o proměně, která se s ní stala při návštěvě anděla. Musel se vyrovnat s překvapujícím stavem jejího mateřství. Hledal nejlidštější východisko z této nevysvětlitelné situace. Když přemýšlel o těchto věcech, zjevil se mu ve snu anděl Páně a řekl mu: „Josefe, synu Davida, neboj se přijmout k sobě svou snoubenku Marii. Vždyť dítě, které počala, je z Ducha Svatého. Porodí syna a dáš mu jméno Ježíš; on totiž spasí svůj lid od hříchů“ (Mt 1,20-21).

Josef věděl, že to, co pochází od Boha, má vždy znaky věrohodnosti: pokoj a souvislost s konkrétní situací. Nejde tu o lpění na pouhé fantazii.

Patriarcha nového lidu

Od tohoto okamžiku se Josef zcela zasvěcuje Boží vůli, která od něho žádá, aby se stal bdělým strážcem Marie a Dítěte.

„Když se probudil ze sna, udělal, jak mu anděl přikázal, a vzal k sobě svou ženu.“ Přijal ji s celým tajemstvím jejího mateřství, přijal ji spolu se Synem, který přišel na svět působením Ducha Svatého, a prokázal tak svou úplnou podřízenost Boží vůli, podobně jak to předtím udělala Maria. Stal se vykonavatelem tajemství „od věků skrytého v Boží mysl“ (srov. Ef

3,9), tak jako jím byla také Panna Maria, a v tom rozhodujícím okamžiku, který Apoštol nazývá „plnost času“, „Bůh poslal svého Syna narozeného ze ženy“, „aby vykoupil lidi, kteří podléhali Zákonu“, a mohli být „přijati za syny“ (srov. Gal 4,4-5).

V tomto božském tajemství je Josef po boku Marie jejím prvním opatrovníkem. Spolu s Marií a ve vztahu k ní se spoluúčastní tohoto vrcholného sebezjevení Boha v Ježíši Kristu, a to od samého počátku.

Podle toho, co víme od obou evangelistů, můžeme také říct, že Josef je první, kdo se spoluúčastní víry Matky Boží a stává se jejím významným pomocníkem v její víře ve zvěstování.

Svým velkodušným sebeobětováním vyjadřuje Josef svou velkodušnou lásku k Matce Boží, které dává jako „svatební dar“ sám sebe. Chtěl jít nejdříve do ústraní, aby nepřekážel plánu, který v ní chce Bůh uskutečnit. Z Boží vůle se ujmá Marie, ale plně respektuje, že jeho snoubenka patří bezvýhradně Bohu.

Tak vykročil na cestu víry, po které bude Maria kráčet ještě dokonaleji a plněji přes Kalvárii až do svatodušního večera (srov. Lumen gentium 63). Tím způsobem podrobuje své záměry Božímu plánu. Poslušen historické situaci, odebrá se k soupisu do Betléma. Vzhledem k pokro-

*Ó, štastný muž svatý Josef,
jemuž bylo dáno,
aby Boha,
kterého mnozí králové
toužili spatřit,
ale nespatri,
uslyšet, ale neuslyšeli,
mohl nejen spatřit a slyšet,
ale také objímat, líbat,
oblékat a chránit.*

čilému stavu, v jakém se nacházela Maria, to jistě nebylo snadné rozhodnutí. Na místě samém snaží pokoreni, že se mu nepodařilo najít důstojný příbytek, ačkoliv v tomto městě jistě žili jeho příbuzní a známí. Musel se nakonec spokojit s jeskyní, aby zde připravil odpočinek pro Marii, jejíž hodina se přibližila. Prožívá tak s Ježíšem, že do vlastního přišel, a svoji ho nepřijali. Začíná jako nový patriarcha generaci nového lidu.

Odva a poslušnost

Poslušen pokynu anděla prchá pak do Egypta: „Vstaň, vezmi dítě a jeho matku a uteč do Egypta a zůstaň tam, dokud ti neřeknu...“ (Mt 2,13-15).

Na další pokyn se pak vrací do Palestiny a dává přednost Nazaretu, rodišti Panny Marie, aby tak zajistil Dítěti větší bezpečnost daleko do nebezpečí z královského domu.

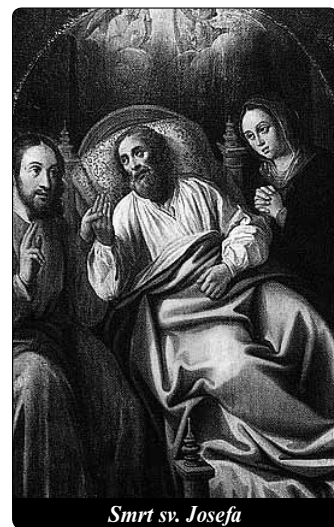
Jeho otcovství vůči Ježíši nebylo něco podřadnějšího, naopak. Můžeme říct, že žádný lidský otec nebyl tak dokona-

le otcem jako on, ačkoliv fyzicky Ježíše nezplodil. I když se jeho vztah k Marii neprojevuje v přirozené tělesnosti, je to pravý vztah manžela a otce. Jeho manželství nebyla fikce a můžeme říct, že žádná manželská jednota nebyla tak intenzivní jako ona mezi Josefem a Marií. Oni uskutečnili jednotu zcela nového druhu, jednotu hluboké vnitřní intenzity, která nespočívá v těle, ale v Duchu Svatém, který dává život (Jan 6,63).

Protože byl poslušen Ducha Svatého, našel v něm zdroj opravdové lásky. Jeho láska jako manžela tak byla mnohem větší, než jaké je schopno pouhé lidské srdce „spravedlivého“.

Jelikož jak manželství, tak i celibát a panenství jsou dvě formy, jak prožívat tajemství smlouvy Boha a jeho lidu, Josef a Maria vyjadřují svou nejčistší jednotou obě tyto dimenze a ohlašují tak na zemi skutečnost nového Království.

Z manželství s Marií vyplývá její Josefova jedinečná důstojnost a práva vůči Dítěti Ježíši. A pro-

tože důstojnost Matky Boží je tak vysoká, že nemůže být větší, také Josef, spojený s ní manželským poutem, má účast na této důstojnosti jako nikdo jiný. On je první Mariin přítel, je jí nejbližší, sdílí s ní pozemské i věčné osudy, námahy a strádání tohoto života i radosti a slávu nebes.

*Z Maria Ausiltrice 3/2005
přeložil-lš*

Exorcismy v katolické církvi

V minulých číslech Světa (č. 6–7/2008) jsme se v rozhovoru s P. Gabrielem Amorthem setkali s nejstarším italským exorcistou. Otázka existence osoby ďábla je stále aktuální. Francouzský novinář Georges Huber ve své knize *Můj anděl půjde před tebou* (Ex 23,20) (nakladatelství Zvon 1996) na str. 65 říká: „*Jedním z nejoslnivějších vítězství ďábla je to, ... že se mu podařilo, aby chom zapomněli na jeho existenci a vliv. (...) Každý muž, každá žena, každé dítě, každý mladý dospívající člověk je předmětem péče svého anděla strážce, jako je zároveň předmětem neustálých úskoků ze strany démonů.*“

V modlitbě, kterou nám odkázal Ježíš Kristus, „*Otče náš, jenž jsi na nebesích...*“, se závěrem modlíme: „*A neuved' nás v pokušení, ale zbav nás od Zlého*“ (Mt 6,9–13), (viz Nový zákon, Česká liturgická komise, Praha 1989). Katechismus katolické církve však říká, že „*zlo v této prosbě není něco abstraktního, označuje naopak osobu satana, zlého ducha, který se protíví Bohu*“ (článek 2851). Zamysleme se, jaký význam těmto slovům modlitby sami skutečně přikládáme.

V této souvislosti lze upozornit na poutavě psanou knihu P. Gabriela Amortha **Exorcisté a psychiatři**, vydanou v českém překladu Karmelitánským nakladatelstvím v r. 2006. P. Amorth na str. 157 cituje z dokumentu II. vatikánského koncilu: „*Celé dějiny lidstva totiž postupuje usilovný boj proti mocnostem temnot. Tento boj se zrodil na samém počátku světa a potrvá, jak řekl Pán, až do posledního dne*“ (Gaudium et spes, čl. 37). Dnešní křesťan bohužel ztratil ze zřetele tento zápas a neuvědomuje si smysl tohoto zápolení. Z uvedeného důvodu také ztratil smysl pro hřích a propadl se do bahna nemravnosti. Kardinálové kato-

lické církve proto otevřeně hovoří o dnešní době jako o „*etické noci*“. Dospěli jsme do takové nevzdělanosti ve věcech víry a k takovému ochabnutí víry, že je nutná nová evangelizace. Nevíme, s čím bychom měli vlastně toto dílo začít. Na pomoc nám přichází Pavel VI., který ve svém velkém proslovu o zlém duchu ze dne 15. listopadu 1972 výslovně říká: „*Jakou obranu proti působení zlého ducha máme použít?*“ Pak sám odpovídá: „*Všchno, co nás chrání před pádem do hříchu, nás také chrání před působením zlého ducha.*“ Již název knihy napovídá, že hlavním tématem je exorcismus – vyhánění ďábla a modlitby za osvobození. V širším kontextu však poukazuje na souvislosti se spiritismem, magií, okultismem a další esoterikou a předkládá poznatky ze spolupráce exorcistů s psychiatry v Itálii. Tuto problematiku však lze vnímat i z hlediska existujících společenských poměrů v celé „*křesťanské*“ Evropě. Při stručném historickém přehledu autor připomíná trvalý protiklad v chápání zlého ducha již od dob Ježíše Krista a prvních apoštolů, kdy farizeové byli o existenci ďábla přesvědčeni, zatím co saduceové ji popírali. Evangelium nám však na mnoha místech dokládá střet Pána Ježíše s ďáblem. Přitom Pán Ježíš jasně rozlišoval osvobozování posedlých z moci zlého ducha (exorcismus) od uzdravování z chorob. Směšování těchto dvou aspektů některými biblisty je zmatečný výklad evangelia. Současná zateizovaná společnost tento rozdíl ani nedokáže pochopit, a proto vše jednoduše popírá. P. Amorth na str. 37 píše: „*Laickou kulturou začala ovládat racionalistická mentalita nevěřících, kteří by chtěli vše demytologizovat. K tomu se připojil ironický a hanlivý postoj osvícenců i vědců devatenáctého století, kteří dospěli k tomu, že po-*

pírali křesťanství jako celek i každé nadpřirozené zjevení. Ve dvacátém století se k historickému materialismu připojil komunistický ateismus, jehož tlaku byly ve školách a v různých institucích vystaveny miliony věřících lidí. K tomu je třeba připojit praktický materialismus a konzumismus západního světa. To vše se pochopitelně odrazilo také v církevním prostředí. Na papežských univerzitách a v seminářích se o ďáblu prostě po dlouhá desetiletí vůbec nehovoří a o exorcistech se studenti nedozvědí zhola nic. Ještě dnes jsou v módě určití biblisté a teologové, kteří výslovně popírají existenci zlého ducha, nebo alespoň minimalizují význam jeho působení. Tito lidé popírají důležitost praxe udělování exorcismu v rámci pastoračního úsilí církve.“ V současné době se ve společnosti využívá všech dostupných prostředků pro další šíření ateismu, od zneužívání vědeckých poznatků až po hrubé násilí. P. Amorth na str. 56 a dalších píše: „*V Moskvě až do r. 1990 existoval na univerzitě Vyšší institut ateismu, kde se plánovaly propagační akce komunistů. Vyučovalo se tam rafinovaným metodám, jak zničit víru tradičně zbožného národa. (...) Skutečnost, že propaganda ateismu byla účinná po celém světě, není obtížné prokázat. (...) Od ateismu se zcela zákonitě přechází k pověrám, modloslužbě, esoterickému okultismu, z čehož pak pramení mnoho druhů magie, věštění, orientálních kultů a následně se objevuje satanismus, sekty, (...). Panna Maria toto vše jasně předpověděla ve Fatimě dne 13. července 1917. Tyto předpovědi se odehrály ještě před uskutečněním bolševické revoluce v Rusku.*“

V protikladu k zlehčování a relativizování zla však ustanovení katolické církve o rituálu exorcismu a jmenování exorcistů biskupy nadále platí. Při výskytu neléčitelných a lékařsky

nevysvětlitelných potíží naznačujících možné působení zlého ducha jsou však lidé bezradní a neví, na koho se mají obrátit, zda na psychiatra, který nepomůže, na kněze, který je mnohdy skeptický, nebo na nějakého „*léčitele*“ (kteří mají svou rubriku dokonce i v telefonním seznamu). Exorcista s vírou, láskou, pokorou a s vědomím nikoliv osobní, ale Boží moci pomáhá bližním, na rozdíl od okultisty usilujícího o osobní moc v působení na věci a člověka. Již v úvodu knihy P. Amorth na str. 15 píše: „*Celé dílo nás exorcistů se plně začleňuje do pastoračního úsilí církve. V souladu s tím, co indikoval Svatý otec Jan Pavel II., se snažíme o znovuoživení něčeho, co bylo po dlouhou dobu opomíjeno.*“ Přitom se odvolává na obsah jeho apoštolského listu Tertio millennio adveniente (k nadcházejícímu třetímu tisíciletí) a v tomto ohledu připomíná neodlučitelnost s novou evangelizací. **Kniha Exorcisté a psychiatři** obsahuje stručné dějiny exorcismu, pojednává o fenoménech okultismu, satanismu, magie a spiritismu, dokumentuje dialog s některými psychiatry a exorcisty, seznamuje se způsoby obrany věřících vůči působení zlého ducha a přílohou je i Římský rituál pro exorcisty. Kniha je psána s přehledem, zasvěceně a srozumitelně, s pohledem jednoznačně dokládaným citacemi z evangelia a danou problematiku popisuje komplexně a v mnohem širším rozsahu než vystihuje pár shora uvedených poznámek. V českém překladu byla rovněž vydána kniha P. Gabriela Amortha **Exorcista vypráví**, ve které autor poutavě popisuje své konkrétní zkušenosti. Seznámení se s těmito knihami a jejich tématem bude jistě přínosem nejen pro věřící laickou veřejnost.

Lubomír Voldán

EDITORIAL - dokončení ze str. 2

vynosný byznys, o který se pak samozřejmě právem obávají, takže ve svém zájmu jsou ochotni zničit kohokoliv, kdo jim stojí v cestě (v tomto případě Divoťvůrce Ježíše i vzkříšeného Lazara).

Největší a nejevidentnější Ježíšův zázrak stává se tak nakonec posledním a rozhodujícím argumentem pro nevěru Židů. Z toho je zřejmé, že zázraky, a to ani ty největší a nejnepochybnější, nejsou určeny k tomu, aby před nimi kapitulovali i ti, kteří nechtějí věřit. Ani takové evidentní zázraky, jako obnova amputované nohy nebo permanentní a nevysvětlitelný obraz Panny Marie Guadalupské, zatvrzelostí nevěrců nijak nepohnou. Zázraky jsou Boží dary těm, kteří věří, nebo jsou ochotni uvěřit, a proto jsou na cestě hledání a otevřenosti.

Jak zcela jinak se chová tešar z Nazareta. Josef nejenže pro svou víru nepotřeboval žádný zázrak, ale dokázal si naopak svou živou víru neohroženě zachovat i za okolností, které jako by výmluvně svědčily proti ní. Andělovo poselství se opíralo jen o jednu smyslu postřehnutelnou skutečnost: o evidentní těhotenství Josefovy snoubenky, jehož vysvětlení, pokud mělo mít smysl, samo vyžadovalo hlubokou a bezvýhradnou víru, a to tím spíše, že jeho přijetí znamená pro Josefa současně souhlas s radikální změnou jeho dosavadního postavení a celého dalšího života.

Nesmí nás zmást, že Josef je asi jediný aktér Nového zákona, který i přes své významné postavení a složité situace, ve kterých se ocitá, nepromluví ani slovo. A jelikož Nový zákon nejsou lidské zprávy, ale i Boží zjevení, jistě ani tato okolnost není pouhá náhoda a má svůj význam a výmluvnost.⁽¹⁾

Ke třem postavám přichází na začátku novozákonních událostí anděl, aby jim vysvětlil zvláštní okolnosti, které sou-

visejí s příchodem Božího Syna. Josef je jediný, kdo nemá ani námitky, jako je měl Zachariáš, ba ani dotazy, jako měla Maria. Přitom ve srovnání se Zachariášem se od něho požadovalo mnohem závažnější a mimořádné rozhodnutí. Že Zachariášova manželka počne i přes svůj vysoký věk, je jistě zvláštní, ale není to nic nepřirozeného. Zachariáš se má stát řádným otcem, sice v neobvyklém věku, ale zcela podle zákonů přírody. Kdežto v Josefově případě jde o situaci, která se vymyká veškeré lidské zkušenosti a která jeho samého staví do situace zcela výjimečné, a to nikoliv v době někdy na konci života, ale na samém začátku těch nejkrásnějších let. Josef měl všechny důvody k tomu, aby si svůj zcela nezvyklý stav nechal přinejmenším vysvětlit, protože to bylo postavení, které ve skutečnosti od něho vyžadovalo mimořádné odříkání. Josef však mlčí, ani se nedotazuje, tím méně něco namítá. Samotný Boží posel při tomto prvním setkání s ním ani nepočítal s tím, že by bylo třeba Josefa o něčem přesvědčovat. Zbavuje ho pouze obav svým ohromujícím sdělením a jako hotovou věc mu ukládá, aby Mariinu synu jako zákonný otec dal jméno Ježíš.

Josefovo mlčení je tiché zde na zemi, ale jako velké vyznání hrdinné víry a důvěry v Boha zaznělo v nebi jistě jako velmi hlasitá oslava jeho svaté vůle, a to je vlastně nejpodstatnější způsob, jak vzdávat Bohu božskou poctu, jaká mu náleží.

Josef bude sloužit Bohu v těch, které mu svěřil do jeho péče. Svou důvěrou v Boha a svou věrností odpovídá pokorně na důvěru, kterou Bůh projevil jemu, protože nic vzácnějšího a drahocennějšího než svého jednorozeného Syna a jeho svatou Matku mu ani nemohl svěřit. Otázka jakékoliv výhrady, osobního pohodlí či nějaké osobní výhody u něho vůbec

nepřichází v úvahu. Tou nejvyšší výhodou, předností a významáním je už samotná svěšená služba. Bezvýhradnou oddaností Bohu předstihuje i nejpřednější z patriarchů, jakými byli Abrahám nebo Mojžíš. Bůh jistě mohl ochránit svého Syna sám před jakýmkoliv nebezpečím, ale jeho úradek posloužit si v té věci svatým Josefem je pro tohoto „muže spravedlivého“ nejvyšším významáním.

Ačkoliv svatý Pěstoun Páně znal Hospodina jen tak, jak ho představuje Starý zákon, protože on sám ještě novozákonní naplnění Zákona neznal, jsou jeho tiché ctnosti plně novozákonní. Zapřel sám sebe a vzal na sebe svůj kříž – a byl to kříž nezištné služby bližním. Snad se nám někdy zdá, že to měl snazší, protože měl to velké štěstí, že sloužil samotnému Božímu Synu, kterého mohl opatrovat, objímat a líbat. Ale Ježíšek neměl své božství napsané na čele. Bylo to dítě vyrůstající se všemi dětskými trampotami jako každé jiné. Svatý Pěstoun mohl být jen natolik blažený, že objímá Boha, nakořil věřil v jeho totožnost. Měli bychom si být vědomi, že vlastně přesně stejnou možnost slíbil Ježíš Kristus i každému z nás. I nám stačí, abychom mu uvěřili, že cokoli prokazujeme zde na zemi jednomu z nejmenších, prokazujeme ve skutečnosti Jemu. Proto ti, kteří skutečně uvěřili, dokázali vykonat veliké zázraky bliženské lásky.

Svatého Josefa bychom tedy měli následovat především v jeho připravenosti k víře. Celým svým postojem se staví zcela bez výhrad do služeb Nejvyššího. My sice býváme ochotni sloužit Pánu, ale s jakousi třeba nevyslovenou, ale prakticky uplatňovanou výhradou, že mu budeme sloužit způsobem, který nám bude nejvíce vyhovovat a bude se nám líbit. Ale služba Bohu není samoobsluha, ve které si my sami vybíráme podle svého zdání.

Z Pěstounovy víry a bezpodmínečné oddanosti totiž vyplývá jeho připravenost k oběti a odří-

kání. To je druhá závazná stránka jeho příkladu. Tím, že přijímá svou snoubenku k sobě, přijímá současně závazek k celoživotnímu celibátu. Bude žít po boku ženy, kterou si sice vyvolil, ale která bude pro něho nedotknutelná. To je něco, co je pro většinu dnešních mladých mužů zcela nepředstavitelné. Je pro ně často nepředstavitelné, že by měli žít ve zdrženlivosti třeba jen v onom nedlouhém období před manželstvím. Schází jim ve srovnání s Josefem dvojitý předpoklad: hluboká úcta, kterou choval ke své zákonité manželce, a z této úcty plynoucí připravenost podstoupit jakoukoliv oběť a odříkání, aby dostal svým závazkům. Tím, že uvěřil, a způsobem, jakým uvěřil, stal se svatý Josef prvním a současně největším mariánským ctitelem. Jeho úcta k Marii byla úctou k vznešenému poslání, ke kterému si ji Bůh připravil, vyvolil a povolal.

Protože pro dnešního člověka se stává problémem opravdová víra, stala se pro něho problémem i úcta k druhému člověku, především úcta k ženě, a takřka neznámým pojmem se pro něho také stává jakékoliv odříkání. Jestliže nám však víra říká, že z tváře bližního, zvláště trpícího a bezmocného, se na nás dívá tvář Krista, pak bezmocné děťátko počaté v lůně matky, není embryo, ale Jezulátko. Nikoliv feminismus, ale víra nás učí dívat se na ženu s nejvyšší úctou jakožto na dar, který není dán muži jako objekt k uspokojení žádostivosti, ale i každá žena je svým způsobem Boží snoubenkou, kterou Bůh stvořil a svěřil muži do ochrany jako svou vyvolenou cestu, skrze kterou Původce života předává světu svůj nejceňnější dar.

-/s-

⁽¹⁾ Výmluvné bylo i jeho mlčení při nalezení Ježíše v chrámě. Očekávali bychom, že příslušelo otci, aby synovi vytkl jeho jednání. Ale Josef asi vůbec neumí někomu něco vyčítat.

Ne 9. 3.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.04 Z pokladů duše 8.10 Evangelium (P) 8.15 Bolek a Lolek (16. díl): Indiánský bůh 8.25 Na koberečku (39) 8.40 Karmelitánky v Chile (P) 9.00 Dobrý pastýř Msgr. Jesús Juárez, SDB 9.30 Pro zdraví 9.35 Pro vita mundi (71) - BcA. Kamil Novák 10.20 Evangelium 10.30 Mše svatá z kostela sv. Václava v Ostravě s farností Rožnov pod Radhoštěm (L) 11.55 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. (L) 12.15 Zpravodajské Noeviny 12.30 Léta letí k andělům (3) - P. Vojtěch Hrubý 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Pozvánka do raja... o těch, kteří ho našli už teraz 16.30 Primiční homilie P. Vojtěcha Kodeta 16.50 Pro vita mundi (40) - Mgr. Ludmila Němcová, FMA 17.25 Evangelium 17.40 Ve jménu Ježíše (15. díl): Město Boží (P) 18.05 Cesty za poznáním: Sultan Ahmed Blue, Cairo, St. Peter a Paul 18.35 Po stopách Ježíše Krista (2) 19.05 Přírodní zázraky Evropy (4/12) 19.55 Evangelium 20.00 Z pokladů duše 20.05 Octava dies (471) (P) 20.35 Phatfish (P) 21.30 Misijní magazín (20) 22.30 První čtení 23.00 Otazníky na téma: Okultismus 0.30 Ako rómska duša hľadá Boha 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Po 10. 3.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Po stopách Ježíše Krista (2) 8.35 Na koberečku (39) 8.50 Primiční homilie P. Vojtěcha Kodeta 9.15 Octava dies (471) 9.45 Karmelitánky v Chile 10.00 Cesty za poznáním: Stonehenge 10.30 Collegium orientale 10.55 Přírodní zázraky Evropy (4/12) 11.45 Bolek a Lolek (16. díl): Indiánský bůh 11.50 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Pro vita mundi (41) - ThMgr. Pavel Smetana 12.50 Čteme z křesťanských periodik 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Semena víry 16.30 Bwindi Orphans - Občanské sdružení 16.50 Dobrý pastýř Msgr. Jesús Juárez, SDB 17.20 Exit 316 (27. díl): Důvěra 17.40 Dětská televize 18.05 Po stopách Ježíše Krista (2) 18.35 Bolek a Lolek (17. díl): Indiánská trofej 18.45 Cesty za poznáním: Stonehenge 19.20 Léta letí k andělům (3) - P. Vojtěch Hrubý 19.45 Karmelitánky v Chile 20.00 Z pokladů duše 20.05 Putování Modrou planetou (8. díl): Mexiko (P) 20.40 Na koberečku (40) (P) 20.55 Zpravodajské Noeviny 21.05 Starobělské Lurdy 21.15 Noční univerzita: Milosrdný otec 22.15 Exit 316 (27. díl): Důvěra 22.35 Octava dies (471) 23.05 Krásy stvoření-CELTIC (Hudební chvály) 23.59 Semena víry 0.25 Ako rómska duša hľadá Boha 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Út 11. 3.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Putování Modrou planetou (8. díl): Mexiko 8.40 Semena víry 9.05 Pro vita mundi (71) - BcA. Kamil Novák 9.40 Cesty za poznáním: Mingun, Nefta, Vatnajokull 10.10 Noemova pošta (březen 2008) 11.40 Bolek a Lolek (17. díl): Indiánská trofej 11.50 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Worship - záznam chval z kostela sv. Václava v Ostravě 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Dobrý pastýř Msgr. Jesús Juárez, SDB 16.35 Pro vita mundi (41) - ThMgr. Pavel Smetana 17.05 Semena

víry 17.30 Cesty za poznáním: Mingun, Nefta, Vatnajokull 18.00 Zpravodajské Noeviny 18.10 Dětská televize 18.35 Bolek a Lolek (18. díl): Pytlák 18.45 Karmelitánky v Chile 19.05 Přírodní zázraky Evropy (5/12) 20.00 Z pokladů duše 20.05 Misijní magazín (20) 21.05 Svědek naděje (P) 21.35 Lebo sme Nemci (P) 22.10 Kinematograf múz: PAMĚTĚ 23.05 Octava dies (471) 23.35 Karmelitánky v Chile 23.50 Dobrý pastýř Msgr. Jesús Juárez, SDB 0.20 Pro vita mundi (41) - ThMgr. Pavel Smetana 0.50 Na koberečku (40) 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

St 12. 3.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Starobělské Lurdy 8.10 Svědek naděje 8.40 Kinematograf múz: PAMĚTĚ 9.45 Zpravodajské Noeviny 9.55 Cesty za poznáním: Jabrin, Egyptian museum, Les Baux de Provence 10.30 Generální audience papeže Benedikta XVI. (L) 11.55 Z pokladů duše 12.05 Bwindi Orphans - Občanské sdružení 12.30 Dobrý pastýř Msgr. Jesús Juárez, SDB 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Noční univerzita: Milosrdný otec 17.05 Přírodní zázraky Evropy (5/12) 18.00 Zpravodajské Noeviny 18.15 Exit 316 (28. díl): Podvod (P) 18.35 Klaunský pohádkový kuffík (17. díl): O lakomosti 18.45 Cesty za poznáním: Jabrin, Egyptian museum, Les Baux de Provence 19.15 Pro vita mundi (71) - BcA. Kamil Novák 19.55 Z pokladů duše 20.00 Víra plná života (Chile) (P) 20.45 Pro zdraví (P) 20.55 Semena víry 21.20 Putování Modrou planetou (8. díl): Mexiko 21.55 Po stopách Ježíše Krista (2) 22.25 Pro vita mundi (71) - BcA. Kamil Novák 23.05 Záznam přenosu z generální audience papeže Benedikta XVI. 0.35 Léta letí k andělům (3) - P. Vojtěch Hrubý 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Čt 13. 3.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Octava dies (471) 8.35 Dětská televize 9.05 Noční univerzita: Milosrdný otec 10.05 Svědek naděje 10.35 Putování Modrou planetou (8. díl): Mexiko 11.15 Čteme z křesťanských periodik 11.20 Exit 316 (28. díl): Podvod 11.40 Bolek a Lolek (18. díl): Pytlák 11.50 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Přírodní zázraky Evropy (5/12) 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Putování Modrou planetou (8. díl): Mexiko 16.40 Karmelitánky v Chile 17.00 Kajíčí bohoslužba Svatého otce s mládeží římské diecéze (L) 18.35 Bolek a Lolek (19. díl): Lupiči koní 18.45 Čteme z křesťanských periodik 18.55 Učň mě, Pane, nástrojem! 19.00 Cesty za poznáním: Stonehenge 19.30 Exit 316 (28. díl): Podvod 19.50 Zpravodajské Noeviny (P) 20.00 Z pokladů duše 20.05 Pro vita mundi (72) - Naděžda Urbášková (P) 20.45 Octava dies (471) 21.20 Na koberečku (40) 21.35 Pro zdraví 21.45 Primiční homilie P. Vojtěcha Kodeta 22.10 Semena víry 22.30 Po stopách Ježíše Krista (2) 23.00 Svědek naděje 23.30 Noemova pošta (březen 2008) 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Pá 14. 3.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Kinematograf múz: NÁRODOPIS 9.00 Víra plná života (Chile) 9.45 Misijní magazín (20) 10.50 Cesty za poznáním:

Všechny členy, příznivce a sympatizanty srdečně zveme na **3. CELOSTÁTNÍ SETKÁNÍ SPOLEČENSTVÍ ČISTÝCH SRDCÍ.**

Kde: fara Vranov nad Dyjí (okres Znojmo) • **Kdy:** 11. 4. (20.00) - 13. 4. 2008 (12.00) • **Program:** přednáška P. MUDr. Karla Rozehnalna na téma vztahů (So 14.00-17.00); přednáška P. Marka Dundy, Th.D. o duchovním životě (So 20.45-22.15); zodpovídání dotazů, besedy; žehnání kapličky se sochou Panny Marie Matky čisté lásky; možnost duchovního rozhovoru s knězem nebo svátost smíření; každý den mše svatá a společná ranní a večerní modlitba • **S sebou:** spacák (karimatka není potřeba), přezůvky, příspěvek do společné kuchyně (např. buchty), 150 Kč na uhrazení pobytu (kdo nemá, nevdáří).

Setkání je vhodné i pro zájemce, kteří pro svůj vstup do Společenství čistých srdcí hledají vhodnou příležitost. Přijetí nových členů se uskuteční v neděli 13. 4. 2008 v 9.15 při farní mši svaté ve Vranově nad Dyjí.

Je nutné se předem přihlásit, a to do 31. 3. 2008:
JBrabcova@seznam.cz, tel.: 774 335 688.

Nefta, Vatnajokull 11.10 Octava dies (471) 11.40 Bolek a Lolek (19. díl): Lupiči koní 11.50 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Ve jménu Ježíše (15. díl): Město Boží 12.35 Semena víry 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Záznam přenosu z generální audience papeže Benedikta XVI. 17.10 Křížová cesta 17.40 Léta letí k andělům (3) - P. Vojtěch Hrubý 18.15 Exit 316 (28. díl): Podvod 18.35 Bolek a Lolek (20. díl): Kosmonauti 18.50 Pro vita mundi (72) - Naděžda Urbášková 19.30 Cesty za poznáním: Mingun, Nefta, Vatnajokull 20.00 Z pokladů duše 20.05 Stalinova kariéra: Stalinova éra (2/2) 20.30 Kulatý stůl na téma: Velikonoční tradice (L) 22.05 Na koberečku (40) 22.20 Misijní magazín (20) 23.25 Zpravodajské Noeviny 23.35 Noční univerzita: Milosrdný otec 0.35 Octava dies (471) 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

So 15. 3.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.04 Učň mě, Pane, nástrojem! 8.10 Křížová cesta 8.35 Exit 316 (28. díl): Podvod 8.55 Ve jménu Ježíše (15. díl): Město Boží 9.20 Cesty za poznáním: Taroko George, Victoria Falls, Mekong Delta (P) 9.50 Čteme z křesťanských periodik (P) 9.55 Kinematograf múz: NÁRODOPIS 10.50 Semena víry 11.10 Pro vita mundi (41) - ThMgr. Pavel Smetana 11.40 Klaunský pohádkový kuffík (18. díl): O něžnosti 11.50 Z pokladů duše 12.05 Bwindi Orphans - Občanské sdružení 12.25 Víra plná života (Chile) 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Léta letí k andělům (4) - P. Jiří Čepel 16.25 Semena víry 16.55 Putování Modrou planetou (8. díl): Mexiko 17.30 Karmelitánky v Chile 17.45 Pro zdraví 17.55 Bwindi Orphans - Občanské sdružení 18.20 Na koberečku (40) 18.35 Klaunský pohádkový kuffík (18. díl): O něžnosti 18.45 Zpravodajské Noeviny 18.55 Cesty za poznáním: Taroko George, Victoria Falls, Mekong Delta 19.25 První čtení (P) 19.50 Čteme z křesťanských periodik 20.00 Z pokladů duše 20.05 Po stopách Ježíše Krista (3) (P) 20.35 Primiční homilie P. Adama Ruckého (P) 20.55 Svědek naděje 21.20 Víra plná života (Chile) 22.05 Na koberečku (40) 22.20 Přírodní zázraky Evropy (5/12) 23.10 Pro vita mundi (72) - Naděžda Urbášková 23.50 Worship - chvály v kostele sv. Václava v Ostravě 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Liturgická čtení

STÁLÝ EUCHARISTICKÝ VÝSTAV V PRAZE

DEN	HODINA	KOSTEL (ULICE)	ČÁST OBCE
Čt, Pá	10.00 – 12.00	sv. Josefa (Josefská)	Malá Strana
Po – Pá (kromě 1. Pá v měsíci)	12.00 – 17.30	sv. Bartoloměje (Bartolomějská)	Staré Město
Pá (pouze 1. Pá v měsíci)	8.00 – 16.00	sv. Ludmily (nám. Míru)	Vinohrady
Pá	8.00 – 18.00	katedrála sv. Víta, Václava a Vojtěcha (chórová kaple)	Hradčany
St	16.00 – 18.00	sv. Karla Boromejského (Vlašská)	Malá Strana
Po	15.00 – 16.00 (leden – březen) 16.00 – 17.00 (duben – červen)	sv. Apolináře (Apolinářská)	Nové Město
Út	17.00 – 17.50	sv. Jiljí (Husova)	Staré Město
Út	15.00 – 18.00	sv. Josefa (nám. Republiky)	Nové Město
Út (s pobožností ke sv. Anně) Pá (s pobožností k Božimu Mil.)	po mši sv. cca 15.40	sv. Michaela Archanděla (Pod Vyšehradem)	Podolí
Po	18.30 – 19.00	sv. Vojtěcha (Pštrosova)	Nové Město
St	18.00 – 18.30		
Čt	10.30 – 15.30	sv. Kříže (Na Příkopě)	Nové Město
Pá	17.30 – 18.00	sv. Bartoloměje (Prelátská)	Kyje

Česká křesťanská akademie místní skupina Opava ve spolupráci se Slezskou univerzitou v Opavě srdečně zvou na **přednášku EVOLUČNÍ MYŠLENKA JAKO TYP KONFLIKTU MEZI VĚDOU A VÍROU**. Přednáší: Mgr. Marek Orko Vácha, PhD. (Univerzita Karlova Praha). Kde: aula Slezské univerzity (rektorát), Na Rybníčku 1, Opava. Kdy: středa 12. 3. 2008 v 17.00 hod.

Česká křesťanská akademie a OREL jednota Slavkov Vás srdečně zvou na audiovizuální pořad **KOMUNITA V TAIZÉ – SVĚDECTVÍ JEDNOTY**. Přednáší: MgA. Tomáš Thon (Opava). Kde: orlovna Slavkov u Opavy (areál fary). Kdy: pátek 14. 3. 2008 v 19.00 hod.

Zpěvem a modlitbou budou zbožní věřící doprovázet Krista Spasitele **ŘÍMOVSKÝMI PAŠIJEMI o Květné neděli 16. března 2008**. Ve 13 hodin v poutním areálu pod lípami od misijního kříže vyjdeme v Duchu a v Pravdě křížovou cestu, již kráčel náš Pán pro naši spásu od Večeřadla, kde se rozloučil se svou Matkou. Římovské pašije o 25 zastaveních jsou přesnou a pravděpodobně jedinou kopií Jeruzalémských pašijí, které již staletí v Davídkově městě nejsou. Na 6,5 km křížovou cestu doporučujeme obutí do nepohody. Kristovo utrpení – Passio Christi – budeme zbožně rozjímat na Římovských pašijích také na Velký pátek od 12 hodin. Kontaktní adresa: Farní úřad Římov, 373 24 Římov č. p. 10, tel.: 387 987 244, mobil: 723 064 946.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

8. – 15. BŘEZNA

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 9. 3.		PO 10. 3.		ÚT 11. 3.		ST 12. 3.		ČT 13. 3.		PÁ 14. 3.		SO 15. 3.			
Antifona	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299	1324	1467		
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvilky:																
Hymnus	270	300	271	300	272	301	271	300	272	301	271	300	1325	1467		
Antifony	387	433	828	929	843	946	858	963	874	979	890	997	1325	1468		
Žalmy	813	914	828	930	843	946	858	963	874	980	890	997	813	914		
Krátké čtení a zpěv	388	434	392	438	395	442	399	446	402	450	406	454	1326	1468		
Antifona k Zach. kantiku	388	434	392	439	395	443	399	446	402	450	406	454	1326	1469		
Prosby	388	434	392	439	395	443	399	447	403	450	406	455	1326	1469		
Závěrečná modlitba	389	435	393	439	396	443	400	447	403	451	407	455	1327	1469		
Modlitba během dne:																
Hymnus	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302	1264	1402		
Antifony	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303	1327	1470		
Žalmy	818	919	833	935	849	953	863	968	879	985	895	1003	1265	1403		
Krátké čtení	389	435	393	440	396	444	400	448	403	451	407	455	1327	1470		
Závěrečná modlitba	389	435	393	439	396	443	400	447	403	451	407	455	1327	1469		
Nešpory:																
SO 8. 3.																
Hymnus	268	297	268	297	268	298	269	299	268	298	269	299	1322	1464	412	461
Antifony	386	432	390	436	838	940	853	957	868	973	884	990	1323	1465	416	465
Žalmy	808	908	823	924	838	940	853	957	868	973	884	990	1751	1971	916	1025
Kr. čtení a zpěv	386	432	390	437	394	441	397	445	401	449	405	453	1323	1465	416	465
Ant. ke kant. P. M.	387	432	391	437	394	441	398	445	401	449	405	453	1324	1466	416	465
Prosby	387	433	391	437	394	441	398	445	401	449	405	453	1324	1466	417	466
Záv. modlitba	389	435	389	435	393	439	396	443	400	447	403	451	1327	1469	419	468
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1238	1374	1238	1374

Neděle 9. 3. – 5. neděle postní

1. čt.: Ez 37,12-14
Ž 130(129),1-2,3-4,5-6a,6b-8
Odp.: 7 (*U Hospodina je slitování, hojně je u něho vykoupení.*)
2. čt.: Řím 8,8-11
Ev.: Jan 11,1-45
Slovo na den: **Bůh ti dá.**

Pondělí 10. 3. – připomínka sv. Jana Ogilvie

1. čt.: Dan 13,1-9,15-17,19-30,33-62
Ž 23(22),1-3a,3b-4,5,6
Odp.: 4ab (*I kdybych šel temnotou rokle, nezaleknu se zla, vždyť ty jsi se mnou.*)
Ev.: Jan 8,1-11
Slovo na den: **Přistížena při činu.**

Úterý 11. 3. – ferie

1. čt.: Nm 21,4-9
Ž 102(101),2-3,16-18,19-21
Odp.: 2 (*Hospodine, slyš modlitbu mou a volání mé ať pronikne k tobě!*)
Ev.: Jan 8,21-30
Slovo na den: **Zemřete ve svých hříších.**

Středa 12. 3. – ferie

1. čt.: Dan 3,14-20,91-92,95
Dan 3,52a,52b,53,54,55,56
Odp.: ... *chvályhodný a svrchovaný velebený navěky.*
Ev.: Jan 8,31-42
Slovo na den: **Svobodni.**

Čtvrtek 13. 3. – ferie

1. čt.: Gn 17,3-9
Ž 105(104),4-5,6-7,8-9
Odp.: 8a (*Hospodin pamatuje věčně na svoji smlouvu.*)
Ev.: Jan 8,51-59
Slovo na den: **Kdo zachovává mé slovo, nezemře.**

Pátek 14. 3. – ferie

1. čt.: Jer 20,10-13
Ž 18(17),2-3a,3bc,4,5-6,7
Odp.: srv. 7 (*Ve své tísní jsem vzýval Hospodina, a vyslyšel mě.*)
Ev.: Jan 10,31-42
Slovo na den: **Dobrý skutek.**

Sobota 15. 3. – slavnost sv. Josefa

1. čt.: 2 Sam 7,4-5a,12-14a,16
Ž 89(88),2-3,4-5,27+29
Odp.: 37 (*Jeho potomstvo potrvá navěky.*)
2. čt.: Řím 4,13,16-18,22
Ev.: Mt 1,16,18-21,24a
nebo Lk 2,41-51a
Slovo na den: **Vysvobodí svůj lid. (Nalezli jej v chrámě.)**

**Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je v roce 2008 otevřena také o těchto sobotách v době od 7.30 do 12 hodin:
29. 3. • 12. 4. • 19. 4. • 17. 5. • 24. 5. • 31. 5.**

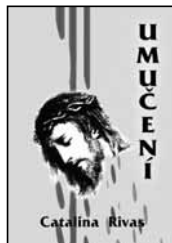
NOVINKA

UMUČENÍ

*Catalina Rivas • Z angličtiny přeložila
Mgr. Radmila Válková*

Bolívijská mystička Catalina Rivas byla v první polovině 90. let 20. století vyvolena samotným Ježíšem, aby skrze ni předával světu svá poselství lásky a milosrdenství. Nazývá ji „svou sekretářkou“ a ona zapisuje to, co jí Ježíš diktuje. V krátké době 15 dnů napsala Catalina tři rozsáhlé deníky velké duchovní hloubky, ačkoliv nemá ani středoškolské, ani teologické vzdělání. Všechny její zápisky byly shromážděny do osmi knih, které obdržely 2. dubna 1998 imprimatur arcibiskupa v Cochabambě, Mons. René Fernandez Apazy. Od roku 1994 je Catalina Rivas nositelkou stigmat, která se otevírají vždy na Velký pátek. Brožura obsahuje Ježíšovo poselství o jeho výkupném utrpení od poslední večeře až po zmrtvýchvstání. Následuje krátké vyznání, diktované Bohem Otcem, o nekonečné Lásce k Synu. Na závěr jsou připojena slova Svaté Matky, ve kterých je vylíčeno utrpení Panny Marie.

*Matice cyrilometodějská s. r. o.
Brož., A5, 64 stran, 57 Kč*

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

**SPE SALVI • O KŘESŤANSKÉ NADĚJI
Benedikt XVI. • Překlad ThLic. Prokop Brož**

Tématem encykliky Benedikta XVI. je naděje. List o rozsahu 50 článků lze rozdělit do dvou částí: v první nalezneme malé, ucelené pojednání o křesťanské naději, ve druhé se papež zamýšlí nad „mistry“ současného života, kde se člověk naději nejen učí, ale také ji hned uplatňuje.

Paulínky • Brož., zúž. A5, 64 stran, 52 Kč

KREATIVNÍ PŘÍSTUPY K BIBLI

Anneliese Hechtová • Z němčiny přeložila Marie Zouharová

Obsahem této práce jsou kurzy metod praktické práce s Bibli, vytváření a doprovázení dlouhodobých kurzů o Písmu svatém, setkání nad biblickými tématy, vedení skupin při studijních cestách na místa, kde se odehrávaly biblické příběhy.

*Jiří Brauner, Kartuziánské nakladatelství ve spolupráci s Českým katolickým biblickým dílem
Brož., A5, 184 stran, 139 Kč*

**Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz
Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz**

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

D + 1

**Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1**

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Černochova 7 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Josef Vlček, PhDr. Lubomír Štula. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://www.maticecm.cz>; knihy@maticecm.cz). Registrční značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnická 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugerje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.